

Cô Nhi Viện Angle

Contents

Cô Nhi Viện Angle	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13 End	31

Cô Nhi Viện Angle

Giới thiệu

Summary: Tại 1 cô nhi viện tại Trung Quốc, những đứa trẻ định mệnh đến với nhau
Note: Đây là cái

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhi-vien-angle>

1. Chương 1

Cô nhi viện Angle:

-Ya! Hách Nhi, Hải Nhi hai đứa đừng có chạy lung tung thế nữa!!!!- Chính Thù hét lên và ra sức kéo hai đứa trẻ đang chạy đuổi nhau quanh căn phòng ngồi xuống

-Chung Vân!!!! Đừng có trêu Húc nhi nữa! Ra đây dọn dẹp cái con rùa của con đi!!!- Hy Triệt lại gào lên

-Jongie!!! Đừng có trêu Nhi nữa, ra đây appa coi!!!!

!#@\$%^&^&*(&(&

Ti ti những thứ tiếng sinh động khác lại vang lên trong cái cô nhi viện đông đúc. Cô nhi viện này được thành lập bởi 2 người phụ nữ lạ mặt không rõ lai lịch nguồn gốc mà theo bọn trẻ con thì chúng hay gọi là Cỏ Appa và Harong umma (Tự chết cười với mình). Cô nhi viện tồn tại với những khoản trợ cấp từ những người thành đạt xuất thân từ cô nhi. Cô nhi viện được chăm sóc bởi 1 nhóm thanh niên tình nguyện 3 người Hàn Quốc sang Trung Quốc lập nghiệp và 1 người Trung Quốc chính gốc. Họ là Kim Hy Triệt, Phác Chính Thù, Kim Cường Nhân và Hàn Canh.

Tại cô nhi viện:

-Hiền nhi....- Harong vẫy vẫy cậu bé có mái tóc bạc đang lúi húi loay hoay với con thỏ trong chuồng lại

-Vâng umma.- Nó chớp mắt, tay vẫn cầm mấy củ cà rốt đã bị gặm 1 cách nham nhở

-Bỏ cái củ cà rốt ấy xuống, theo umma đi siêu thị đi.- Harong thở dài, giật củ cà rốt trên tay nó ném vào thùng rác

-Hơ, sao con phải đi chứ?- Khuê Hiền khoanh tay, vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêng đầu nhìn Harong

-Vì nếu con muốn được mua kẹo thì hãy đi với umma, không thì hãy ở nhà.

-Ấy ấy~ Umma xinh đẹp, con đi thay quần áo.- Khuê Hiền cười cười rồi giũng cái chân ngắn cùn cùn của nó nhanh hết mức có thể vào buồng

Khuê Hiền vốn là người Hàn Quốc được Harong tìm thấy trong một lần sang Hàn thăm bạn cũ. Lúc ấy Khuê Hiền 6 tuổi. Harong đã hơi hoảng khi thấy 1 cậu nhóc bé tí, mặt mũi lấm lem, ánh mắt vô hồn ngồi ở 1 cái ngõ tối tăm, tay nó cầm 1 con dao không ngừng đâm xuống đất. Lúc lay cậu bé ấy, ahs mắt nó nhìn cô khiến trái tim cô thất lại. Cô đưa nó sang Trung Quốc, ở cô nhi viện Angle. Khi được hỏi, nó nói nó tên Jo KyuHyun, và cô đã quyết định sẽ gọi nó là Triệu Khuê Hiền và dạy KyuHyun tiếng Trung Quốc. Có lẽ do ánh mắt đặc biệt của Khuê Hiền đã khiến Harong chú ý đến nó hơn tất cả những đứa trẻ khác. Khuê Hiền thích ứng rất nhanh, chỉ sau 1 thời gian, ánh mắt vui vẻ của nó đã trở lại. Và Harong là người mừng rỡ nhất. Chắc chắn thế....

Harong dắt tay Khuê Hiền với hàng đồng túi linh kinh từ siêu thị. Khuê Hiền vừa đi vừa quăng quăng trong tay cái kẹo mút đủ màu, vẻ mặt nó hí hửng và toe toét. Khi hai người đi qua góc chợ Thiên Ngân, 1 tiếng quát khiến hai người giật mình:

-Thằng nhỏ này! Tại sao dám ăn cắp chứ????

-Cháu không có mà!!!!- 1 tiếng trẻ con yếu ớt phản đối

-Còn chối???

Harong tò mò dắt Khuê Hiền vào trong, chú chủ quán bánh bao đầu chợ đang trợn mắt quát lấy quát để vào 1 cậu bé ngồi bệt dưới đất.

-Cháu nói là cháu không có lấy!!!!

-Chú Lý.- Harong lên tiếng- Sao vậy ạ?

-A!- Như nhận ra người quen, chú Lý hơi dân mày ra- Không có gì đâu, thằng nhỏ này ăn cắp cái bánh của chú ấy mà.

-Cháu nói rồi!! Cháu không ăn cắp!!!- Thằng bé lập tức gào lên

-Vậy tại sao cái bánh này nó lại ở đây chứ????- Chú Lý quát lên, chỉ tay vào cái túi bánh bao bên cạnh cậu bé

-Cháu đã nói cháu đang ngủ!!!! Khi chú gọi cháu dậy thì nó đã ở bên cạnh rồi!!!

-Lại cái!! Mày thích gì hả??- Chú Lý nổi khùng lên, xắn xỏ định đánh cậu bé

-Khoan! Cháu sẽ trả tiền chỗ bánh đó!

Sau khi thu xếp ổn thỏa, Harong dắt Khuê Hiền đến bên cậu bé kia, khẽ hỏi:

-Con là ai? Sao lại ở đây?

Thằng bé không đáp, bờ vai nó rung lên, những giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt đường đá.

Harong vừa định đưa tay đỡ thằng bé thì có vẻ Khuê Hiền đã nhanh tay hơn, nó đưa cái tay mũm mĩm của nó lên quẹt những vệt nước dài trên má cậu bé kia, miệng mấp máy:

-Nín đi.

Thằng bé ngừng khóc, nó hơi ngước mắt lên nhìn, đôi mắt nó to tròn trong sáng đắm nước mắt.

-Được rồi, nín đi. Cho nè.- Khuê Hiền chìa cái kẹo mút của nó ra, dúi vào tay thằng bé.

Thằng bé hơi chớp mắt nhìn Khuê Hiền rồi ngượng nghịu cúi đầu, tay vẫn mân mê cái cán kẹo.

-Được rồi, con tên gì?

-Dạ....- Thằng bé rụt rè- SungMin.... Lee SungMin.

-Con là người Hàn?

Thằng bé hơi gật đầu:

-Cha con là người Hàn, ông đưa mẹ con con sang Trung Quốc lập nghiệp. Tên tiếng Trung của con là Lý Thịnh Mẫn.

-Được rồi, Thịnh Mẫn, thế cha mẹ con đâu?

Mắt thằng bé lại hơi ngấn nước:

-Họ...mất rồi ạ.

Harong cắn môi. Cô bế thằng bé lên, nói với nó:

-Vậy cô sẽ đưa con về nhà cô.

Và Harong đưa Thịnh Mẫn về cô nhi viện Angle, nơi những thiên thần của cô đang sống.

Sau khi nghe chuyện tất cả mọi người đều chào đón 1 thành viên mới vào ngôi nhà chung.

-A~ Mẫn nhi thật dễ thương mà

- Nhi véo má Thịnh Mẫn, thích thú

-Con bé này! Đừng có làm thế, Mẫn Nhi sẽ đau đấy!- Jongie trừng mắt

-Oa oa!! Appa~ Unnie Jongie lại quát con!!!- Nhi khóc toáng lên và chạy đi

-Ồ ờ, đừng có trêu em nữa Jongie.- Cỗ appa bế Nhi lên, khẽ xoa đầu cô bé

-Tại nó cứ véo má Mẫn nhi làm em ấy đau!- Jongie cãi

-Được rồi, Mẫn nhi, con lại đây nào, umma sẽ tắm cho con nhé?- Chính Thù bế Thịnh Mẫn lên, mỉm cười và đưa nó vào phòng tắm

Lát sau Chính Thù đi ra với 1 cậu bé bên cạnh. Cậu bé có mái tóc đen ôm sát mặt, đôi mắt to tròn cứ chớp chớp với đôi má bầu bĩnh, hai cái tay tròn tròn cứ xoắn vào với nhau, bộ quần áo hơi rộng khiến nó như lọt thỏm trong đồng quần áo nhiều màu ấy.

Và khi đó, Khuê Hiền sặc nước.

-Hiền nhi, con sao vậy?- Hàn Canh hơi ngạc nhiên, lấy khăn lau cho Khuê Hiền và hơi vuốt lưng nó

Khuê Hiền lắc đầu rồi lại dán mắt vào cái cục bông di động mũm mĩm béo tròn kia. Cả lũ huyng đệ của nó đang vây quanh cục bông đó kia kìa!

-A

Sao Mẫn nhi lại dễ thương vậy chứ~ Thật muốn cắn~~ Ân Hách hét lên, ôm chầm lấy Thịnh Mẫn

-Hách ca...em...em khó thở...

-Hách nhi!!- Đông Hải khó chịu lôi Ân Hách ra- Em có anh mà. Sao ôm Mẫn nhi hoài vậy?

-Ủa? Sao quần áo Mẫn Nhi rộng vậy chứ?- Xương Mân hơi chớp mắt, kéo kéo cái áo rộng thùng thình của Thịnh Mẫn

-Tại Mẫn Nhi hơi nhỏ người, các con không có quần áo vừa với Mẫn Nhi nên umma lấy tạm đồ của Tiểu Hiền, hơi rộng 1 tẹo nhưng không sao, mai umma sẽ mua đồ mới cho Mẫn nhi.- Hy Triệt vuốt vuốt lại mái tóc ẩm nước của Thịnh Mẫn, mỉm cười

-Được rồi, mấy đứa hãy chơi vui nhé. Các umma đi nấu cơm đây.- Chính Thù đứng dậy dặn dò mấy đứa nhóc rồi chạy vào bếp

Cả lũ trẻ đùa nghịch thoải mái trong căn phòng rộng, cười đùa hết cỡ cùng appa chúng. Và lần này có lẽ Thịnh Mẫn trở thành tâm điểm của cuộc chơi. Lũ trẻ cứ lôi kéo nó vào hết trò này đến trò kia, tuy rất mệt nhưng Thịnh Mẫn thấy thật vui. Đột nhiên nó ngừng chơi và chú ý về phía Khuê Hiền đang cặm cụi cắt tỉa chỗ hoa hồng ở cửa sổ. Nó lon ton lại gần giật áo Khuê Hiền:

-Hiền ca...

-Hử? Ó... Mẫn nhi?

-Sao Hiền ca không ra chơi với mọi người?- Thịnh Mẫn chớp mắt

-Mẫn nhi cứ ra đi, xong việc anh sẽ ra mà

-Việc gì chứ? Em giúp được không?

Khuê Hiền suy nghĩ 1 chút rồi đặt cái kéo xuống:

-Thôi, chúng ta ra chơi nào!!

Và nó kéo tay Thịnh Mẫn hòa vào lũ trẻ con đang cười đùa kia.

.....

Tối:

-Mẫn nhi.....- Khuê Hiền thì thầm

-Hử?- Thịnh Mẫn ngồi dậy, khẽ dụi mắt nhìn sang bên cạnh- Hiền ca, sao huyng chưa ngủ chứ? Cỏ appa biết sẽ phạt đấy.

-Suyt! Theo huyng đi nào.- Khuê Hiền khẽ đưa tay lên miệng suyt 1 cái rồi khẽ khàng luồn ra khỏi chăn

-Đi đâu cơ?- Thịnh Mẫn cũng khẽ khàng ra khỏi chăn, hỏi nhỏ

-Bí mật.

Tại sân sau:

-Oa! Thật đẹp quá mà~~ Thịnh Mẫn reo lên, thích thú chạy nhảy xung quanh đàn đom đóm bay lượn xung quanh. Sân sau giờ tràn ngập ánh sáng đêm của hàng triệu con đom đóm. Chúng bay lượn, kêu rinh rích rất vui tai. Gió thổi lùa vào tóc hai đứa trẻ làm chúng cười khúc khích

-Đẹp thật chứ?- Khuê Hiền đắc chí

-Uhm~ Sao huyng biết chỗ này chứ?

-Bí mật.- Khuê Hiền bật cười- Thế huyng đưa em đến đây thì phải thưởng huyng cái gì chứ?

-Huyng muốn gì chứ?- Thịnh Mẫn ngây thơ, tay vẫn đùa nghịch chụp vài con đom đóm

-Em có gì cho huyng chứ?- Khuê Hiền kéo Thịnh Mẫn ngồi xuống gốc cây táo gần đấy

-Em không biết!- Thịnh Mẫn lắc đầu, tay vợ nắm hoa táo trắng dưới gốc cây

Khuê Hiền cười cười, hơi tiến lại và hôn 1 cái lên má Thịnh Mẫn làm nó giật mình

-Huyng làm gì thế?- Thịnh Mẫn nghiêng đầu, chớp mắt

-Lấy quà.- Khuê Hiền tỉnh rụi

-Lấy quà?

-Phải! Nếu em không có quà cho huyng thì huyng sẽ được hôn vào má em

-Tại sao lại thế?- Thịnh Mẫn phụng phịu

-Vì đó là quà, tất cả mọi người đều phải thế.

-Thật hả? Vậy mỗi lần em nợ quà người khác là phải để họ hôn vào má em à?

-Chỉ huyng thôi!- Khuê Hiền ôm lấy Thịnh Mẫn, dụi đầu vào cổ nó

-Tại sao chứ?- Thịnh Mẫn nheo mày thắc mắc

-Vì huyng là người đầu tiên hôn vào má em nên chỉ có huyng được làm thế. Vì vậy từ nay chỉ huyng được hôn má Mẫn nhi, không được cho ai khác hôn, kể cả Umma và Appa nghe chứ?

Thịnh Mẫn hồn nhiên gật đầu, thích thú tận hưởng cơn gió vào buổi đêm với đàn đom đóm huyền diệu. Và nó thiếp đi trong lòng Khuê Hiền.....

2. Chương 2

-Hai đứa giỏi nhỉ?- Harong khoanh tay nhịp nhịp chân nhìn Khuê Hiền đang quỳ dưới đất và Thịnh Mẫn đang đứng cúi gằm mặt

-Umma~~ Khuê Hiền khổ sở ngẩng đầu lên

-Dám trốn ra ngoài vào buổi tối lạnh thế này, nhớ ốm thì sao chứ? Lại còn dám dụ dỗ Mẫn nhi nữa, con to gan lắm!

-Umma~ Con đâu có ý, chỉ là muốn Mẫn Nhi ngấm lù đom đóm thôi.

Harong lườm Khuê Hiền 1 cái, quay đi và không quên phán lại:

-Quỳ ở đây cho umma, Mẫn nhi con vào trong này với umma mau lên, muỗi đốt sưng trán lên rồi kia kìa.

Thịnh Mẫn ái ngại nhìn Khuê Hiền, nhanh chóng thì thầm vào tai Khuê Hiền rồi chạy theo Harong:

-Xin lỗi Hiền ca, em sẽ đền cho huyng sau nhé.

Và sau câu nói đó, 1 loạt những suy nghĩ chạy xuyên qua cái đầu của cậu nhóc 8 tuổi. Đôi môi của Khuê Hiền khẽ nhếch lên, đôi mắt tít lại. Khi Cổ appa đi qua đã phải lắc đầu mà chẹp miệng:

-Phải bảo Harong chỉnh lại hình phạt mới được, vợ làm gì mà nó thành ra thế này.

.....

-AAAAA! Nhẹ... nhẹ tay thôi....- Khuê Hiền giật nảy lên

-Em...em xin lỗi...- Thịnh Mẫn ái ngại phẩy phẩy cái bông thắm trên tay- Umma phạt Hiền ca lâu quá, đầu gối tấy cả rồi. Tất cả cũng tại em, xin lỗi huyng.

Khuê Hiền tức cười nhìn khuôn mặt đỏ gay hối lỗi của Thịnh Mẫn, đôi môi cậu nhóc bặm lại, mắt chăm chăm nhìn vào cái đầu gối tấy đỏ của cậu. Tay thì run run, giật thót lên mỗi lần cục bông trên tay chạm vào vết thương của cậu. Có vẻ Mẫn nhi của cậu (giỏi nhỉ?) rất dễ thương nhỉ?

Sau khi băng bó xong Khuê Hiền lôi Thịnh Mẫn ra gốc cây hôm qua. Khuê Hiền kéo Thịnh Mẫn ngồi xuống, lật đặt chạy vào trong phòng rồi lại ra. Khuê Hiền mỉm cười tinh quái:

-Hung có quà cho Mẫn nhi, đó em biết là gì?

-Quà? Hiền ca có quà cho Mẫn nhi à? - Thịnh Mẫn mắt sáng rực, hí hửng

-Ừ, đó em là gì nào?

Thịnh Mẫn lắc đầu, tò mò nhìn vật lấp ló sau lưng Khuê Hiền. Khuê Hiền chỉ cười rồi chìa ra 1 hộp quà được thắt nơ màu tím. Thịnh Mẫn thích thú đón nhận món quà rồi mở ra 1 cách hồi hộp

-Hoa hồng xanh!!- Thịnh Mẫn thót lên khi 3 đóa hồng xanh nở rộ trong chiếc chậu sứ

-Mẫn nhi.- Khuê Hiền mỉm cười, nắm lấy tay Thịnh Mẫn- Hãy nhớ.... Dù có chuyện gì Hiền ca sẽ luôn ở bên em..... Nhớ rằng dù có gì thì sẽ luôn có hung ủng hộ Mẫn nhi. Biết chưa?

Thịnh Mẫn gật đầu, hôn nhẹ lên má Khuê Hiền:

-Đây là quà, vì em không biết có gì cho hung.

Khuê Hiền ôm chầm lấy Thịnh Mẫn dụi đầu vào cổ Thịnh Mẫn hài lòng.

1 năm sau Khuê Hiền được gia đình 1 người Hàn Quốc nhận nuôi. Ngày Khuê Hiền lên đường đi theo cha mẹ nuôi đi về Hàn cũng là ngày Thịnh Mẫn khóc hết nước mắt.....

-Hiền ca..... Hiền ca ơi.....- Thịnh Mẫn gắng sức chạy trên con đường phủ dày tuyết trắng, luôn miệng gọi tên Khuê Hiền. Trên người Thịnh Mẫn mặc độc 1 bộ quần áo ngủ mỏng manh. Đôi chân trần đỏ ửng lên vì cái lạnh ngày đông. Sáng nay nhận tin Khuê Hiền đã đi Thịnh Mẫn đã không suy nghĩ mà chạy đuổi theo chiếc ô tô vừa rời cô nhi viện.- Hiền ca!!!!

Làn khói trắng bao quanh khiến những giọt lệ của cậu bé 8 tuổi thêm phần đắng cay. Khóe mắt Thịnh Mẫn đã tràn ngập nước mắt. Đôi môi tím ngắt vì lạnh vẫn luôn miệng Khuê Hiền.

-Mẫn nhi!!!!!!- Hika chạy đến, thét lên khi thấy Thịnh Mẫn

-Hiền ca!!!!!!- Thịnh Mẫn hét lên khi thấp thoáng bên kia đường là mái tóc bạc quen thuộc

-Mẫn nhi!!! ĐỪNG MÀ!!!!- Hika gào lên khi ánh đèn pha của chiếc ô tô đang lao tới

-Hiền ca!!- Thịnh Mẫn như ù đi, miệng lắp bắp, đôi chân trần run rẩy băng qua con đường trơn ngập tuyết
Két!!!!

-Mẫn nhi!!!!

Hika chạy đến xóc Thịnh Mẫn đang bất tỉnh trên vũng máu đỏ tươi.

-Thịnh Mẫn!!!- Harong hét hã chạy đến khi đã đuổi kịp Hika- Thịnh Mẫn à!!!! Là umma!!! Umma mà, con tỉnh lại đi mà!!!! Mẫn nhi!!!

3. Chương 3

Thịnh Mẫn của chúng tôi sau khi bị tai nạn đã được phẫu thuật và qua cơn nguy hiểm. Nhưng.... đời người đúng là chẳng ai ngờ được, Thịnh Mẫn sau khi hồi phục đã hoàn toàn quên đi Khuê Hiền. Thăng bé chỉ nhớ đến chúng tôi, nhưng hoàn toàn quên mọi ký ức về Khuê Hiền. Chúng tôi đã lo sợ khi thăng bé nói rằng nó không biết Khuê Hiền là ai, nhưng tôi đã nghĩ nhiều.... Không phải Mẫn nhi đang đau khổ vì Khuê

Hiền sao? Vậy cách tốt nhất là để nó quên đi mọi chuyện, sẽ tốt cho cả Thịnh Mẫn và Khuê Hiền. Tôi biết tình cảm mà Thịnh Mẫn và Khuê Hiền dành cho nhau không phải ít, chính vì thế tôi đã thấy bối rối khi có người muốn nhận nuôi Khuê Hiền. Tôi đã thấy thật đáng thương cho Thịnh Mẫn mà muốn giữ Tiểu Hiền ở lại, nhưng suy cho cùng như vậy có công bằng với Tiểu Hiền? Nó cần 1 mái ấm 1 gia cảnh tốt để lớn lên mà không ân hận vì được sinh ra trong cuộc đời. Chính vì thế mà tôi đã đồng ý để Khuê Hiền được nhận nuôi.

Thời gian trôi nhanh chóng, thấm thoát Thịnh Mẫn đã 18 tuổi rồi. Nó đã quyết định ở lại giúp đỡ chúng tôi trông coi cô nhi viện, thằng bé càng lớn lại càng dễ thương và giỏi giang. Thịnh Mẫn có vẻ như đã hoàn toàn gột bỏ Khuê Hiền ra khỏi tâm trí nó rồi, suốt 10 năm dài trôi qua nó không dả động gì đến Khuê Hiền, tuy hơi buồn nhưng tôi cũng mừng vì thằng bé đã phần chần lên được như thế.

—End Harong's POV—

-Mẫn nhi.- Hy Triệt chạy lại chỗ Thịnh Mẫn- Con ra bê giùm appa con cái chậu nước kia kìa, khổ, già rồi hay sao mà có chậu nước không bê nổi!

-Con biết rồi umma.- Thịnh Mẫn bật cười, lon ton chạy ra chỗ Hàn Canh

.....

-Ya!!!! Tiểu tử!!! Đừng có hắt nước thế!!! Dính bùn vào bây giờ, ra đây tẩy coi!!- Nhi hét lên tay cổ túm lấy 1 thằng nhóc đang cười khanh khách và hắt nước tung tóe

-A~~ Đừng hắt nước mà!!!!- Hyo cũng hét lên, tay cố gắng với tắt cái vòi nước đi

-CÁI LŨ QUỶ NÀY!!!!- Cỏ appa từ đâu hung hổ đi ra- Ya!!!! Sao lại cứ thích nghịch ngợm thế????? Tươi cây cho xong rồi vào ăn cơm, umma các con xong hết rồi đấy nghe chưa????

Thằng bé ở gần nhất ngược mắt lên chớp chớp rồi mếu:

-Oa!!!! Umma~~ Cỏ appa quát Dương nhi kìa~~ oa oa...

Nghe tiếng khóc của thằng bé lũ trẻ gần đó cũng sợ hãi mà khóc toáng lên khiến Cỏ appa lúng túng chả biết đường nào mà lần

-Aish! Con đã bảo appa đừng quát bọn trẻ mà! Sao trẻ con lấm nước mắt thế???- Nhi bế vội thằng bé lên dỗ dành- Dương nhi ngoan a~ Tỷ thương, ngoan nào...

-Appa vào bảo umma chuẩn bị đồ ăn đi, appa đứng có 1 lúc mà tụi trẻ nó gào lên đây này.- Hyo lườm Cỏ appa 1 cái rồi cũng bế 1 thằng bé lên, tay kia xùy xùy xua đuổi

-Ya! Con cái thế đấy, appa ra giúp không cảm ơn mà còn xua đuổi là ý gì phỏng?

-Appa đẩy người ta gọi là nhiệt tình đàn độn= phá hoại đấy.- Hyo phán 1 câu phũ phàng rồi lùa hết lũ trẻ đang nước mắt ngấn nước mắt dài vào nhà

Cỏ appa tức tối vừa đi vừa lăm bằm:

-Ta về ta méc vợ, umma tụi bây cho nhện cơm sạch!

.....

-Xin lỗi...- 1 thanh niên mặc áo choàng đen, đầu đội mũ lưỡi trai và đeo cả 1 cặp kính to dùng đến võ nhẹ vai Thịnh Mẫn

-Anh cần gì ạ?

-Xin hỏi... Đây có phải cô nhi viện Angel không?

-Phải, anh cần gì ạ?- Thịnh Mẫn hơi chớp mắt, 1 mùi hương quen thuộc dịu nhẹ xộc vào mũi cậu

-Uhm, tôi muốn vào thăm nơi này, tôi đã từng sống ở đây mà.- Người đó hơi mỉm cười

-A, vậy sao.- Thịnh Mẫn khẽ cười, tự nhiên nắm tay người đó kéo vào trong gọi to- Umma

Chúng ta có khách này!!!!

-Aish, sáng ra em làm ơn đừng gào thét thế chứ Mẫn nhi.- Hika từ đâu đi ra, gãi gãi đầu, miệng vẫn ngậm miếng bánh mì

-Tỷ ăn trưa luôn đi, gần 9h rồi mà sáng với sớm.- Thịnh Mẫn hừ mũi 1 cái

-Ồ thế ai đây?- Hika cầm miếng bánh mì, chỉ tay vào người thanh niên đi cùng Thịnh Mẫn

-Là người từng ở cô nhi.- Thịnh Mẫn toe toét, để em gọi umma

-Đây, có chuyện gì? Kêu umma nào hả?- Harong đi từ trên nhà xuống, tay cầm bọc khăn để lau người cho bọn trẻ

-Umma.- Người đó bỏ mũ, tháo kính và cười thật tươi với Harong

Bịch.

Bọc khăn trên tay cô rơi xuống:

-Khuê.... Khuê Hiền....

-Là Hiền nhi của umma đây, con đã trở về đây.- Khuê Hiền chạy tới và ôm chầm lấy Harong

-Đúng....đúng là Hiền nhi của umma rồi, Hiền nhi....- Harong bật khóc, ôm siết lấy Khuê Hiền

-Khuê Hiền?- Thịnh Mẫn hơi chớp mắt, cái tên nghe quen quen

-Ya!!! Tiểu tử chết tiệt, đi bằng bằng 10 năm mới chịu quay về, có biết mọi người nhớ em lắm không chứ?- Hika vứt toét miếng bánh mì xuống đất, chạy lại kí đầu Khuê Hiền 1 cái

-Tỷ vẫn thế Hika tỷ tỷ....- Khuê Hiền cười trừ- Thảo nào đến giờ vẫn ế. Ha ha

-Thằng tiểu tử chết dẫm!!! Tỷ giết mày!!!- Hika nổi khùng rượt Khuê Hiền chạy quanh sân

-Được rồi, được rồi mà- Khuê Hiền đưa tay cầu hòa, quay sang Thịnh Mẫn đang đứng ngây ra đấy- Mẫn nhi à..... Hyung đã về rồi.....

Thịnh Mẫn ngây người ra, thầm nghĩ: “Giọng tên này ngọt thế? Nghe rùng mình ghê cơ”

Cả Harong và Hika đều lúng túng, ái ngại nhìn Khuê Hiền. Harong chột lên tiếng:

-Khuê Hiền..... Mẫn nhi..... mất.... mất trí nhớ rồi con....

4. Chương 4

Khuê Hiền đứng hình. Mất...mất cái gì cơ? Khuê Hiền lắp bắp:

-Umma..... Umma nói gì cơ ạ?

-Nó..... gặp tai nạn hôm con theo ba mẹ nuôi về Hàn Quốc, khi tỉnh dậy thì nó không hề biết con là ai nữa.- Harong hơi cúi đầu, tay vờ vờ giấu áo

-Con... con không tin mà.- Khuê Hiền lắc đầu, mắt lộ rõ vẻ bàng hoàng, anh quay sang Thịnh Mẫn đang đứng nhìn 3 người với vẻ mặt đầy khó hiểu- Mẫn nhi! Hãy nói đi!!! Hãy nói là em nhớ hyung, hãy nói em nhớ hyung mà!!!!- Khuê Hiền gào lên, tay lay cật lực Thịnh Mẫn

-A.... Đau....Anh làm cái trò gì thế!!!- Thịnh Mẫn hét lên khi cánh tay của Khuê Hiền cứ siết lấy vai cậu

-Hiền nhi!!! Buông Mẫn nhi ra!!- Hika chạy lại cố gỡ cánh tay Khuê Hiền ra.

-Đừng nói dối!!! Đừng trêu anh mà!!! Hyung biết em đang đùa hyung!! Hãy nói em đang đùa Mẫn nhi! Hyung.... Là Hiền ca của em, Mẫn nhi à!!!!- Khuê Hiền gào lên một cách bất lực khi ánh mắt khó chịu xen chút xa lạ của Thịnh Mẫn cho anh

-Anh điên sao??? Đã nói tôi không nhớ anh là ai mà!!!- Thịnh Mẫn hét lên, gạt phăng Khuê Hiền ra. Ánh mắt lộ rõ sự khó chịu và bức tức

Cánh tay Khuê Hiền buông thõng, lời nói của Thịnh Mẫn như mũi tên nhọn xuyên qua lòng anh, 1 vết thương nặng nề. Màu đen bao phủ quanh anh khiến anh như bị xoay vòng trong cái hố đen tối tăm lạnh lẽo..... Khuê Hiền ngược nhìn Thịnh Mẫn bằng đôi mắt vô hồn:

-Vậy.... em thực sự không nhớ tôi là ai sao?

-Phải! Tôi không quen anh!- Thịnh Mẫn lạnh lùng

Khuê Hiền nhếch môi cười 1 cách cay đắng, anh quay sang gắng gượng nhìn Harong:

-Con ... xin lỗi, con hơi mệt, mai con sẽ qua thăm mọi người. Bây giờ con xin phép. Umma, Hika tỷ tỷ em về. Mẫn nhi.... Hyung đi nhé....- Khuê Hiền quay người ra và vào chiếc xe Audi đỗ ngoài cô nhi

-Tiểu Hiền.- Hika ái ngại

Khuê Hiền mỉm cười, vẫy tay rồi chui vào trong xe. Anh ra lệnh:

-Về công ty.

-Vâng, thưa cậu Jo.

.....

Hika kéo Thịnh Mẫn vào trong ngay khi trước Audi của Khuê Hiền khuất bóng. Cô bắt Thịnh Mẫn ngồi xuống rồi kể mọi chuyện nhằm gợi chút kí ức trong cậu nhưng tuyệt nhiên không hề khiến Thịnh Mẫn nhớ ra Khuê Hiền. Đến khi đã hết chịu nổi, Thịnh Mẫn gào lên:

-Ya!! Tên đó có gì mà tỷ bắt em ngồi đây để nghe tỷ ca ngợi về hắn chứ?? Em không cần biết. Nếu em nhớ tất cả mọi người mà quên hắn thì chứng tỏ hắn là người đáng quên! Có gì tỷ phải bắt em nhớ hắn chứ???? Em không quan tâm!

-Lý Thịnh Mẫn.- Nhi từ ngoài đi vào- Em đừng như vậy, cậu ấy đã rất trông chờ ở em. Cậu ấy nhất định không phải người em muốn quên.

-Kể cả thế thì giờ tỷ muốn em phải làm sao?? Kí ức về người tên Khuê Hiền em đã mất từ 10 năm trước, giờ tỷ muốn em làm gì chứ? Kể cả dù không mất trí nhớ em cũng sẽ hận tên đó!!!! Suốt 10 năm trời không 1 lá thư, không 1 lời thăm hỏi, không 1 cú điện thoại thì tỷ bảo em phải nhớ thế nào????- Thịnh Mẫn bức xúc gào lên

-Được rồi, đừng cãi nhau nữa. – Cô appa từ ngoài đi vào- Nếu như Thịnh Mẫn không nhớ cũng đừng ép nó làm gì, dù gì hồi đó 2 đứa vẫn là 1 đứa bé, có không mất trí nhớ thì kí ức ấy cũng chẳng sâu đậm lắm đâu. Bây giờ 2 đứa hãy làm quen lại đi, như thế là tốt nhất.

-Appa các con nói đúng, dù thế nào Hiền nhi vẫn từng là hyung của con, hãy làm quen với cậu ấy đi, như với mọi người thôi mà Mẫn nhi.- Harong khẽ vuốt mái tóc Thịnh Mẫn

-Con...- Thịnh Mẫn bắn khoả, dù gì thì ấn tượng đầu của cậu về Khuê Hiền cũng không tốt lắm.

-Thôi nào, nhớ ra 1 hyung đệ cũng không phải tốt sao?- Hàn Canh từ ngoài nhảy vào hóng hớt

Thịnh Mẫn miễn cưỡng gật đầu

-Được rồi! Vậy ai liên lạc với Hiền nhi đi, mai chúng ta sẽ làm cơm thiết đãi nó. Hồi tội nó luôn, 10 năm trời không liên lạc với mọi người gì hết á.- Cường Nhân cười khanh khách

-Appa chỉ giỏi phá hoại chứ được gì???- Chung Vân nhếch mày

-Hỗn láo vừa nhá!! Dù gì thì ta cũng là appa con à!!!

-Sự thật mất lòng appa nghe câu đấy chưa?- Chung Vân vẫn xỏ xiên

-Húc nhi~~ Thăng Vân nhi nó hỗn láo với appa kia~~ Con mau mau dạy dỗ nó đi~~~ Mất thế, Cường Nhân quay qua.... ăn vạ với thăng con trai

Thịnh Mẫn nhân cơ hội mọi người ồn ào bỏ về phòng. Cậu lấy nước tưới cho chậu hoa hồng xanh giờ đã chiếm hơn nửa diện tích cái cửa sổ phòng cậu. Umma đã nói chậu hoa này rất quan trọng nên cậu phải giữ kĩ, dù không rõ lắm nhưng suốt 10 năm qua không khi nào Thịnh Mẫn không chăm sóc nó cẩn thận. Cậu có cảm giác đặc biệt về chậu cây này. Giờ gặp Khuê Hiền lòng cậu dấy lên cảm giác tò mò, hẳn là gì mà khiến mọi người lo lắng thế? Và cậu cũng cảm giác hẳn liên quan gì đó đến chậu hoa này thì phải. Lòng Thịnh Mẫn nhộn nhạo hết lên, có gì lành lạnh chạy dọc sống lưng cậu khiến đầu óc cậu hơi hoang mang. Jongie tỷ tỷ đã từng nói là như thế là điềm xấu nên đâm ra Thịnh Mẫn cũng hơi sợ sợ. Có thờ có thiêng có kiêng có lành mà. Nhưng Thịnh Mẫn cũng lắc đầu rồi ngồi vào bàn cắt dán đồ chơi thủ công cho lũ trẻ

Lúc ấy, ngoài sân:

-Appa, đã liên lạc với Tiểu Hiền chưa?- Ân Hách thì thầm

-Rồi, đã phổ biến kế hoạch, lúc đầu thằng bé hơi shock vì Mẫn nhi quên sạch bách mọi thứ về nó nhưng appa nói cho nó hiểu rồi. Nó đồng ý- Cỏ appa tặc lưỡi

-Thế... có tội cho Mẫn nhi quá không chồng? Thiếu gì cách, giấu nó thế này vợ thấy.....- Harong cắn môi

-Umma đừng lo, cái này tội Hiền nhi chứ Mẫn nhi lợi không à, chỉ việc ngồi hưởng thôi mà, Hách nhi nhỉ?- Đông Hải cười ha hả quay sang Ân Hách

-Bé mồm không Mẫn nhi nó nghe bây giờ cái thằng này!- Cỏ appa kí đầu thằng con 1 cái

-Appa ác thế, sưng đầu con giờ!

-Thôi, chạy mau không Mẫn nhi nó ra giờ.- Ân Hách đánh 1 phát vào bàn tay đang lăm le dưới hông cậu của Đông Hải, quay sang appa và umma

Cả đám lại lục tục kéo nhau ra khỏi bụi cây.

Một trang sách mới được mở ra trong đời Lý Thịnh Mẫn rồi. Và nghe chừng trang sách này sẽ sặc sỡ lắm đây.

5. Chương 5

Cô nhi viện Angel, sáng hôm sau.

-Mẫn nhi này, hôm nay hyung đưa Húc nhi ra ngoài chơi, em trông bọn trẻ giúp hyung nhé?- Chung Vân tò tò đi theo Thịnh Mẫn, nghiêng nghiêng đầu, tay chà chà vào với nhau, nhìn Thịnh Mẫn bằng cặp mắt tội nghiệp hết sức có thể

-Hơ... Được rồi, nhưng nửa buổi thôi nhé!- Thịnh Mẫn hơi nổi da gà, gật đầu

-Nửa buổi... Có hơi ít không ta.... Kệ, Tiểu Hiền chắc cũng xoay xở được.....- Chung Vân lăm bằm

-Sao kia hyung?- Thịnh Mẫn hơi nhướn mày khi mà Chung Vân cứ lăm bằm, tay xoắn xít hết vào

-À... không không.....- Chung Vân đưa tay quẹt mồ hôi trên trán- Được chứ. Ok, vậy nửa buổi

.....

-Mẫn nhi~~ Hôm nay tỷ cùng Jongie, Nhi với Hyo đi hội chợ tí, hôm nay lo cơm nước giùm tỷ ha.- Hika không dài dòng như Chung Vân, phán gọn ghẽ 1 câu rồi véo má thằng em xong chạy biến để Thịnh Mẫn ú ớ được vài câu

-Ố ó... Hika tỷ tỷ!!!!

.....

-Con yêu quý~~ Hôm nay appa đưa umma đi chơi, lâu lắm rồi không đi, con ở nhà ngoan nhé!- Cỗ appa cười đều rồi kéo tay Harong umma đi mất. Trước khi đi Harong còn ngoái lại nhìn Thịnh Mẫn với ánh mắt khó hiểu

-Hôm nay ngày gì nhỉ?- Thịnh Mẫn hơi chớp mắt

.....

Khi Thịnh Mẫn đang chơi với lũ trẻ thì Đông Hải, Ân Hách, Khởi Phạm, Thủy Nguyên và Xương Mân rất ríu nhau đi vào cười giả lả:

-Mẫn nhi, hôm nay tụi hyung đi..... sinh nhật bạn nên em trông tụi trẻ nhé!- Đông Hải vò đầu Thịnh Mẫn 1 cái rồi cả lũ chạy biến

Thịnh Mẫn tròn tròn mắt lên, hôm nay ngày gì mà cả nhà kéo nhau đi bằng sạch thế? Cậu cứ ngẩn người nhìn 5 bóng dáng vừa đi vừa tựa vào nhau cười vạt vạt của Đông Hải, Ân Hách, Khởi Phạm, Thủy Nguyên và Xương Mân mặc cho vài đứa trẻ cứ giựt giựt gấu áo cậu

Tầm 9h cậu lục đục bỏ xuống bếp làm cơm trưa cho lũ trẻ, khi đang bê rửa rau xuống bếp thì cánh cổng gỗ cọt kẹt bật mở.

Cái dáng cao gầy lòng không với cái khuôn mặt không thể hăm hơn (=.=) của tên Triệu Khuê Hiền. Hắn lật đặt đi vào với 2 cái túi to trịch 2 bên tay. Thịnh Mẫn tròn mắt nhìn, cái gì chứ? Sao lại đến đúng hôm mọi người không có nhà chứ. Thịnh Mẫn hít 1 hơi, đặt rửa rau xuống và nhিপ nhíp chân nhìn Khuê Hiền:

-Xin lỗi, nhưng hôm nay mọi người không có nhà nên anh thông cảm về cho, hôm khác đến.

Khuê Hiền chưa kịp trả lời thì điện thoại của Thịnh Mẫn vang lên. Cậu áp điện thoại lên trả lời:

-Alô umma con nghe.

“Mẫn nhi~ Umma xin lỗi, umma quên mất hôm nay có Khuê Hiền đến, con tiếp hộ umma nhé”

-Nhưng... Umma!! Umma về luôn đi, con...

“Pama đang ở Vạn Lý Trường Thành, chắc không về kịp trong trưa nay, con tiếp Khuê Hiền hộ umma, chiều tối umma về, thế nhé, appa con gọi rồi, umma cúp máy đây”

Nói là làm, Harong cúp máy cái rụp làm Thịnh Mẫn chỉ kịp bật ra vài tiếng:

-Um...Umma... Aishhhhhhhh!!!

Thịnh Mẫn khổ sở vò đầu, Khuê Hiền bật cười:

-Được rồi, tôi sẽ không làm phiền em đâu, tôi sẽ giúp em trông bọn trẻ

Thịnh Mẫn không nói gì, chỉ lườm Khuê Hiền 1 cái rồi bê rửa rau xuống dưới bếp.

.....

-Ya!!! Mấy đứa này, đừng nghịch nữa, nào.... Lại đây.- Thịnh Mẫn hét lên vầy vầy 1 lũ trẻ lại gần

Bọn chúng cười khanh khách chạy lại bu quanh Thịnh Mẫn:

-Mẫn hyung~ Hyung có quà cho tụi em à!!!!

-AA~ Mẫn ca bế em~~

@\$#%\$%^&((*)

Chúng nháo nhào hết lên khiến Thịnh Mẫn choáng váng, đúng lúc ấy 1 đứa bé gái tầm 6 7 tuổi đeo chiếc bờm xanh thốt lên:

-Ồ hyung này là ai thế?- Rồi cô bé chỉ vào Khuê Hiền vừa bước vào phòng.

Ngay lập tức ánh mắt chúng đổ dồn vào Khuê Hiền

-AA~~ Hyung này đẹp trai quá đi

Bé em hyung~~

-Í í, hyung ấy đẹp trai ghê, nhưng không dễ thương như Mẫn hyung!!

Hàng loạt những lời nói của lũ trẻ chỉ tập trung vào Khuê Hiền. Và lúc Khuê Hiền còn đang hoa mắt thì vẫn là bé gái đó cứu nguy:

-Hyung, anh ấy là ai?

Lúc này thì lũ trẻ im lặng hoàn toàn, chúng ngược mắt lên nhìn chờ đợi câu trả lời từ Thịnh Mẫn, cậu lúng túng:

-À.... Đó là...

-Anh là Triệu Khuê Hiền, đã từng sống trong cô nhi viện, hôm nay anh về thăm lại nơi này. Rất vui được gặp các em!- Khuê Hiền lập tức nói xen vào, không quên phân tán miễn phí những nụ cười của mình.

-A~ Hiền hyung, hyung là người yêu Mẫn hyung à?- 1 thằng nhóc bật cười ha hả khi thấy Khuê Hiền cứ đứng sát vào Thịnh Mẫn

-Ya!!!! Chu Tử Dương, em muốn gì hả???- Thịnh Mẫn đỏ mặt gất lên

Thằng bé chỉ le lưỡi rồi chạy mất. Khuê Hiền gập người lại cười rung lên, cười như chưa bao giờ được cười khiến Thịnh Mẫn điên tiết đá 1 cái. Suốt buổi sáng hôm ấy Khuê Hiền giúp Thịnh Mẫn trông nom bọn trẻ. Ngày hôm đấy Thịnh Mẫn không đếm được số lần nổi giận khi Khuê Hiền và lũ quỷ cứ hòa vào với nhau trên cậu. Thằng tiểu quỷ Tử Dương cứ đầu trò gán ghép cậu với Khuê Hiền, tên khốn ấy không những không phản đối còn dám bá vai bá cổ ôm lấy cậu. Không những thế hắn còn dám kể ngày xưa cậu đã hứa là chỉ ỉnh hắn hôn, hắn còn nói ngày xưa cậu còn đồng ý làm.... Vợ hắn nữa! Tên chết tiệt!!!!

Khi mà Thịnh Mẫn còn đang trông chừng lũ trẻ con và 1 đứa trẻ lớn thì ngoài kia lại lục xục xô đẩy nhau:

-Thấy chưa, con đã nói là sẽ ok mà....- Đông Hải vênh mặt

-Xuống đi con ơi cao quá mặt đất rồi....- Chính Thù nhướng mày- Thịnh Mẫn liệu có nhớ ra Tiểu Hiền không đây?

-Không cần thiết phải nhớ, chỉ cần Mẫn nhi có tình cảm tốt với Hiền nhi là ổn mà umma.- Xương Mân giả lả

-Rồi rồi, thế đi được chưa? Muối đốt rát chết đi được ấy.- Khởi Phạm rít lên

-Từ từ, đang rò-man-tít thế mà cái thằng này.- Thủy Nguyên cắn nhằn, vẫn cố nhướng cổ vượt cái đám lố nhố phía trên để soi xét

-Hừ bị lũ trẻ phá thì làm ăn gì?- Khởi Phạm héch mũi

-Đừng đùa, coi vậy mà tụi nó được việc lắm nha, không thấy này giờ tụi nó giúp hai đứa đó hả?- Ân Hách bĩu môi- Đặc biệt là Dương nhi a~

-Ồ thế Cỗ appa với Harong umma đâu?- Thủy Nguyên chen vào

-Lên Vạn Lí trường Thành thật rồi.- Xương Mân tặc lưỡi- Em vừa gọi điện bảo tối appa mới đưa umma về

-Thế đấy, pama vứt hết trách nhiệm hàn gắn con cái cho chúng ta, thật là.....- Đông Hải khịt mũi

-Thôi, chuồn nhanh không là Mẫn nhi với Tiểu Hiền phát hiện a.- Chính Thù kéo Ân Hách luồn luồn ra cửa và ngoắc tay cho cả lũ đi theo

Tất cả theo chân Chính Thù ra ngoài mà không để ý, khuất sau cánh cửa phòng kia 1 nụ cười nhếch lên gian xảo:

-Tưởng con không biết sao? Theo dõi mà lộ liễu thế à, nhưng nể tình mọi người giúp nên con sẽ không để bụng đấy.....

6. Chương 6

Tối:

-Hôm nay vui lắm, cảm ơn em.- Khuê Hiền mỉm cười nhìn Thịnh Mẫn khi cậu tiến anh về

-Hừ, anh thật phiền phức, hôm nay anh với tụi nó là trêu tôi ghê lắm nha!- Thịnh Mẫn nhướn mày, liếc Khuê Hiền 1 cái.

-Thôi, muộn rồi, chắc anh không đợi được mọi người, về nhé! Tạm biệt em.- Khuê Hiền mỉm cười vẫy tay với Thịnh Mẫn và leo lên ô tô

Thịnh Mẫn hơi gật đầu lại, cậu nhìn theo chiếc xe đến khi nó đã khuất bóng dưới dãy đèn lồng đỏ giăng đầy đường rồi đóng cửa vào nhà. Thịnh Mẫn dựa người vào cánh cửa gỗ cũ kĩ, khẽ tự cười, hai má hơi đỏ “Dù sao cũng cảm ơn anh.... Triệu Khuê Hiền...”

Vậy, bước đầu thành công nhỉ?

.....

Khuê Hiền xuống xe ngay khi chiếc xe vừa khuất sau dãy phố nơi cô nhi viện Angel cư ngụ. Anh khẽ háng giọng:

-E hèm! Khỏi trốn, con biết 2 người đang ở đó mà.

Sau đó, 1 khoảng lặng được kéo dài, tiếng nhịp chân của Khuê Hiền cứ vang lên đều đều làm không khí trở nên căng thẳng đè ép. Và có vẻ không chịu nổi không khí này thêm 1 giây phút nào nữa, 2 người mà Khuê Hiền nhắc tới sột soạt chui ra từ bụi cây cười giả lả:

-Hề hề, sao ngồi trên ô tô mà con cũng biết thế?- Cỏ appa cười giả lả

-Con đã nói nấp thế này lộ liễu quá mà appa không nghe cơ- Đông Hải cầu nhàu, tay xoa xoa mấy nốt đỏ ở chân

-Nín!- Cỏ appa trừng mắt khiến cho Đông Hải im bật.- Ha ha, thế kế hoạch thành công chứ con giai?

-Còn hỏi sao appa. Không phải appa và Hải hyung theo dõi tụi con suốt sao chứ?- Khuê Hiền hơi héch mảy lên.

Đông Hải cười trừ, nhìn sang Cỏ appa và cũng nhận 1 nụ cười... tương tự.

-Haiz, quả không hổ danh con trait a, phải, nhưng mà là tụi nó theo dõi, appa nhận thông tin vì pama lúc ấy đang trên Vạn Lý Trường Thành a.- Cỏ appa biết không giấu được nữa bèn bèn lên lật bài

-Thôi được rồi, nể tình mọi người tạo điều kiện cho con nên con không để bụng à.- Khuê Hiền vênh mặt

Có vẻ máu nóng của cả Cỏ appa và Đông Hải đều tăng vọt sau câu nói của Khuê Hiền. Cỏ appa lập tức sấn sổ đập Khuê Hiền 1 phát khiến con Sói mất đà té ngã đằng sau, miệng kêu la:

-Ya!!! Appa hành hung người nha~~ Con là con trai appa à.

-Nhỏ mồm, đêm hôm kêu la hang xóm vác gậy ra đập con chết đầy nha.- Cỏ appa cảnh cáo- Còn dám vênh mặt lên với appa nữa không phỏng? Tất cả đều giúp người làm lành với Mẫn nhi mà còn dám lên mặt thế a.

-Đây là do Mẫn nhi quên con chứ con làm sai gì chứ? Tại mọi người theo dõi tụi con trước cơ mà!!!!- Khuê Hiền ôm chân gằn cổ lên cãi

-Còn nói!!!! Cãi này!!!!- Lần này là Đông Hải, anh cáu tiết ký đầu Khuê Hiền 1 cái rõ đau- Không phải tụi này tội nghiệp chú mày bỏ công sức ra giúp thì kiếp sau hãy mơ lại gần được Mẫn nhi nghe chưa????

-Hừ, không phải cũng để hyung có cơ đi chơi riêng với Hách hyung sao chứ?- Lần này rút kinh nghiệm, Khuê Hiền chỉ dám lăm bằm chứ không dám gào lên như hồi nãy

-Nói gì đó?????- Cỏ appa trừng mắt

-Ha ha, không... không có gì. Vậy hôm nay appa với hải hyung đi cả ngày chắc mệt rồi, về nghỉ đi ha, con cũng về đây.- Khuê Hiền vuốt mồ hôi hột, cười giả lả rồi tính chuồn

-Liệu hồn, nhớ kế hoạch 2 chưa?- Cỏ appa gọi với theo

-Con nhớ rồi!- Khuê Hiền hét lại, chạy về phía chiếc ô tô của mình.

-Hi hi, vậy coi như kế hoạch 1 thành công appa nhỉ?- Đông Hải cười ha hả

-Phải gọi là đại thành công ấy chứ.- Cỏ appa cười sung sướng

-Thôi, về, hôm nay umma làm bánh bao a~ về nhanh không hết mắt.- Đông Hải liếm môi khi nghĩ tới những chiếc bánh bao thơm lừng trên chiếc đĩa rồi chạy thực mạng

-Ế ế thằng kia!!! Cầm lấy phần appa!!!! Phần appa 5 cái cầm tranh giành nha!!!!- Cỏ appa sực tỉnh khi bước chân thẳng con ngày càng xa dần. Hét lên 1 tiếng rồi chạy đuổi

Vậy là kế hoạch 1 đại thành công và mở đường đón chào lần thành công tới của kế hoạch 2 ^^

7. Chương 7

-Mẫn nhi~~~ Lệ Húc từ đâu chạy tới, mặt mũi đỏ bừng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại

-Có chuyện gì vậy hyung?- Thịnh Mẫn hơi nghiêng đầu, tay vẫn cố gắng kéo lũ trẻ đang quậy phá rổ rau cậu vừa mới hái

-Đông Hải....Đông Hải....nó....nó....- Lệ Húc vừa chống tay vừa thở, cố gắng hoàn chỉnh câu nói

-Hải hyung làm sao cơ ạ?- Thịnh Mẫn lo lắng

-Mẫn nhi à!!!!- Harong đột nhiên từ đâu chạy hồng hộc đến, kéo tay Thịnh Mẫn hoảng hốt

-Vâng umma.... Rốt cuộc là có chuyện gì mà cả Húc hyung lẫn umma đều hốt hải như vậy chứ??- Thịnh Mẫn sốt ruột

Harong chỉ lắc đầu không nói gì mà cầm tay kéo Thịnh Mẫn chạy vào nhà trong. Thịnh Mẫn mất đà chân cứ xoắn vào với nhau mà chạy theo lực kéo của Harong. Và ngay lúc ấy, cậu không để ý thấy ánh mắt tội lỗi của Lệ Húc.

Harong kéo cậu vào phòng của Đông Hải và Ân Hách, đập vào mắt cậu là hình ảnh Đông Hải mặt mũi trắng bệch, tay trái thì cứng đờ, đỏ tấy hết lên, bên cạnh là Ân Hách đang nấc lên từng hồi. Hàn Canh appa ngồi cạnh thì khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng.

-Hải.... Hải hyung, hyung làm sao thế này?- Thịnh Mẫn lắp bắp

-Thằng quỷ! Nó trèo cây hái quả sơ ý trượt chân ngã đập thẳng tay xuống hòn đá dưới đất ấy!!- Cỏ appa cắn môi, quát Đông Hải 1 cái trong khi ánh mắt vẫn lộ rõ vẻ đau xót

-Bây giờ...bây giờ Hải hyung sao rồi ạ?- Thịnh Mẫn hơi hoảng, cố cắn chặt môi để bình tĩnh thêm 1 chút

-Bây giờ cần nẹp tay cố định cho nó nhưng mà cây thuốc Bạch Tử đã hết mất rồi.- Hàn Canh hơi ái ngại

-Vậy phải đi hái chứ ạ?- Thịnh Mẫn run run

-Ừ nhưng bây giờ cả Vinh Vân và Chung Vân đều không có nhà, chúng ta sao hái được. Hàn Canh thì phải ở lại theo dõi tình hình Đông Hải.- Harong thở dài, tựa lưng vào cánh cửa kéo lo lắng

-Con sẽ đi hái nó.- Thịnh Mẫn mím môi

-Sẽ nguy hiểm, con đi được chứ Thịnh Mẫn?- Hàn Canh hơi nhú mày

Thịnh Mẫn gật đầu đầy quả quyết rồi quay ra cửa thì đột nhiên, khuôn mặt hăm-tài quen thuộc xuất hiện:

-Chuyện gì mà mọi người tập trung ở đây thế?- Khuê Hiền nhe răng cười

Như gặp được cứu tinh, Cỏ appa cười gian xảo:

-Ha~ Vậy Mẫn nhi, Tiểu Hiền, 2 đứa sẽ đi nhé?

-KHÔNG BAO GIỜ!!!!/ Đi đâu ạ?- Cả 2 đồng thanh

-Mẫn nhi, để con đi 1 mình umma không an tâm tẹo nào. Có Tiểu Hiền đi cũng sẽ tốt hơn mà. Còn nếu để tiểu Hiền đi 1 mình làm sao nó biết đường chứ?- Harong nhẹ nhàng khuyên nhủ Thịnh Mẫn

-Nhưng con....- Thịnh Mẫn ngập ngừng

Thấy ánh mắt năn nỉ của Harong cộng với đôi mắt sững nước của Ân Hách, Thịnh Mẫn miễn cưỡng gật đầu.

-Đi đâu cơ ạ?- Khuê Hiền hơi nhướng mày

-Hái thuốc.- Hàn Canh đáp gọn lộn

-Ya! Triệu Khuê Hiền, tôi đi với anh là vì Hải hyung chứ chả có ý gì khác đâu đấy!!! Đừng có mà hiểu lầm!!!- Thịnh Mẫn hét lên rồi bỏ ra khỏi phòng. Khuê Hiền chỉ còn biết cười ngu chạy theo Thịnh Mẫn thôi.

Khi cánh cửa phòng vừa khép lại thì ngay lập tức Đông Hải đang nằm trên nệm bật dậy, tay mò vào trong áo ném chiếc khăn mặt bọc đá ra, miệng gầm gừ:

-Aissh!!!! Sao lại cứ phải nhét cái này vào chứ???

-Như vậy mặt anh mới trắng bệch ra chứ?- Jongie chui từ trong tủ quần áo ra, cười sặc sụa

-Nín!!!- Đông Hải trừng mắt

-Hê hê, được rồi, thế hyung làm sao mà cái tay nó tấy lên thế kia?- Nhi và Hika cũng luồn từ sau giường đi ra, chỉ chỉ vào cánh tay đỏ tấy của Đông Hải

-Bôi bột thuốc của ta vào.- Hàn Canh mỉm cười, lấy 1 lá thuốc trong túi dụng cụ ra lau sạch vết đỏ trên tay Đông Hải.

-Mà lúc nãy anh nằm đây thấy Hách nhi của anh khóc nhiều nhất a~~ Đông Hải quay sang Ân Hách trêu chọc- Sao biết giả mà Hách nhi của anh lại khóc nhiều thế chứ?

-Ai là của anh?- Ân Hách đỏ mặt, lườm Đông Hải 1 cái

-Em chứ ai. “Đánh dấu chủ quyền” hết rồi, còn không của anh thì của ai?- Đông Hải phá ra cười, bật dậy chạy ra khỏi phòng

-Ya!!! Lý Đông Hải!!!! Anh đứng lại đó cho tôi!!!!- Ân Hách gào lên, mặt mũi đỏ bừng bừng chạy đuổi theo Đông Hải

-2 đứa quấy, mà không biết Mẫn nhi và Tiểu Hiền thế nào rồi.- Cỏ appa tặc lưỡi

.....

Thịnh Mẫn và Khuê Hiền quyết định sẽ dùng xe của Khuê Hiền đến chân núi sẽ tìm chỗ gửi vì từ cô nhi viện mà đến núi Hắc Tùng sẽ rất xa. Khuê Hiền lục đục đi gửi xe trong khi Thịnh Mẫn kiểm kê lại đồ dụng cần thiết. Bỗng nhiên trong cốp xe của Khuê Hiền lại phát ra tiếng lục đục. Cả 2 giật mình nhìn nhau. Khuê Hiền nhú mày, còn Thịnh Mẫn hơi hoảng:

-Con...con gì thế?

Khuê Hiền lại gần, đưa tay kéo cốp xe lên, khuôn mặt của thằng tiểu quỷ Tử Dương lù lù hiện ra khiến cả 2 người giật mình:

-A~ Chu... Chu Tử Dương!!!! EM LÀM CÁI TRÒ GÌ TRONG ĐÂY THẾ HẢ????- Như hồi tỉnh Thịnh Mẫn gào lên tay túm lấy cổ nhóc Tử Dương đang tỉnh chuồn

-Á~~ Đau..đau mà~ Em biết lỗi rồi mà~~ Mẫn hyung~~ Tử Dương thét lên, giãy giụa mong thoát khỏi bàn tay Thịnh Mẫn

-Em làm gì ở đây hả??? Trả lời hyung mau??

-Hic, tại em thấy cái xe của Hiền hyung là lạ nên chui vào, không ngờ chưa kịp ra thì hai hyung đi mất tiêu.- Tử Dương méo mếu

-Tiểu quỷ!!!- Thịnh Mẫn rít lên

-Thôi được rồi, bây giờ mà đưa nó về chúng ta sẽ muộn mất, mà để nó ở đây cũng không an tâm. Cứ cho nó đi rồi tính.- Khuê Hiền lên tiếng

Tuy không hài lòng tẹo nào nhưng cũng không còn cách nào khác. Cậu mím môi gật đầu, tay dắt Tử Dương theo mà mắt cứ lờm lờm Tử Dương. Còn thằng nhóc cứ nhớn nhớn te tởn đùa cợt với cái tên Triệu Khuê Hiền kia. Ngọn núi Hắc Tùng rất nguy hiểm nên cậu cũng hơi lo lắng. Hắc Tùng vốn là 1 trong những ngọn núi cao và nguy hiểm nhất Bắc Kinh. Sở dĩ nó có tên gọi như thế là bởi vì trên núi có 1 hàng cây bách tùng rất lạ. Loại cây này không hề giống với bất kì cây bách tùng nào, lá nó nhỏ, nhọn sắc và đặc biệt là nó có màu nâu đỏ đậm, nhìn rất giống màu đen. Và 1 điều lạ nữa, nó chỉ mọc thành 3 hàng, bao quanh ngọn núi này 2 vòng, ngoài ra thì không hề có nơi nào tồn tại loại cây này. Đến ngày rằm tháng 8 khi trăng lên cao nhất khi ấy cả ngọn núi Hắc Tùng được phủ 1 màu vàng huyền diệu của ánh trăng thì hàng cây bách tùng đầy lại mang riêng 1 màu đen huyền bí. Nhìn từ xa thì giống như 1 con rồng đen tỏa sát khí ôm cứng lấy ngọn núi. Chính vì thế mà ngọn núi có tên là Hắc Tùng. Cũng có người gọi là núi Hắc Long. Núi Hắc Tùng có rất nhiều hang động sâu, ẩm ướt và nguy hiểm, đó chính là nơi những cây Bạch Tử cư ngụ. Loại cây này giúp làm liền vết thương rất nhanh, không để lại sẹo hay gây tác dụng phụ. Chính vì thế nên nó được các thầy y Trung Quốc dùng rất nhiều, Bạch Tử nếu giã ra sắc thuốc để uống thì rất tốt, nhất là dành cho những người bị bệnh và cho cả phụ nữ mang thai.

-Hộc hộc....Em.... em mệt quá Mẫn hyung.....- Tử Dương lau mồ hôi dưới cằm, tay giật giật áo Thịnh Mẫn thở dốc

-Em thật là.... Được rồi, lên đây hyung công đi nào.- Thịnh Mẫn đang tính ngồi xuống để Tử Dương leo lên thì Khuê Hiền đã nhanh tay bế phốc nó lên

-Để tôi bế nó, em hãy dẫn đường đi nào.

Thịnh Mẫn mở miệng định nói gì nhưng lại thôi. Cậu lại chăm chăm lên trước dẫn đường, cho đến lúc cả 3 đến trước 1 cái hang có những hòn đá kì dị bao quanh thì Thịnh Mẫn dừng lại:

-Có lẽ cái hang này sẽ có cây thuốc đó.- Nói rồi Thịnh Mẫn xắn tay áo, liếm môi- Tôi sẽ vào trước, anh đợi ngoài nhé.

-Em điên hả? Em ở ngoài trông Tử Dương đi, tôi sẽ vào đó hái thuốc.- Khuê Hiền thả Tử Dương đứng xuống, giật lấy cái đèn pin trên tay Thịnh Mẫn

-Nhưng mà....

-Nhưng nhì gì chứ? Em phải ở ngoài này để có gì tôi có bị làm sao thì em cũng còn biết đường xuống núi báo người đến giúp chứ.- Khuê Hiền bật cười

-Đừng có mà gỡ miệng!!!!- Thịnh Mẫn rít lên

-Rồi rồi.- Khuê Hiền phá ra cười rồi nhanh chóng bật đèn pin tiến vào hang

Thịnh Mẫn và Tử Dương đợi ngoài đã hơn 1 canh giờ mà vẫn chưa thấy bóng dáng Khuê Hiền đi ra. Thịnh Mẫn sốt ruột đi qua đi lại 1 cách lo lắng khiến thằng nhóc Tử Dương cũng phát cáu:

-Ya!! Hyung! Chóng mặt quá đi!

-Tên chết tiệt đó làm gì mà vẫn chưa chịu ra chứ?- Thịnh Mẫn phớt lờ lời Tử Dương, cứ tiếp tục lượn lờ qua lại trước cổng hang, miệng không ngừng lầm bầm

-Aissh!!! Hết chịu nổi hyung rồi!!! Hyung cứ đi lại thế làm em cũng chóng cả mặt!!!- Tử Dương tức tối vò đầu- Nếu sốt ruột thế thì em với hyung vào!!!

-Hử? Ế!! Tiểu Dương!!- Thịnh Mẫn còn đang ngây người ra thì bàn tay nhỏ nhắn của thằng nhóc đã nhanh chóng giật cái đèn pin còn lại bên hông balô của cậu và kéo cậu vào trong

Cái hang động tối hun hút với những đám rêu tỏa khí lạnh đến rùng mình dần hiện ra dưới ánh đèn pin của cậu, những hòn đá gồ ghề liên tục xuất hiện cản đường cậu. Ánh đèn pin le lói và thi thoảng có tiếng phạch phạch của mấy con dơi khiến Thịnh Mẫn nhiều phen giật mình. Thế mà tên tiểu tử Tử Dương cứ ngó quanh ngó quất, chân bước phăm phăm như kiểu nó hào hứng lắm vậy. Tiếng gió lùa rin rít, rồi cả tiếng thác nước trong hang âm vang hòa với tiếng giấy của thằng nhóc đang cộp cộp vang lên khiến Thịnh Mẫn run bắn người. Mồ hôi lạnh trên người cậu bắt đầu tuôn như suối, đột nhiên cánh tay mũm mĩm của Tử Dương tuột khỏi tay cậu, và ngay sau đó ánh đèn pin nhóc Tử Dương đang cầm cũng tắt phụt khiến Thịnh Mẫn hoảng loạn:

-Tiểu...Tiểu Dương..... Em... em ở đâu chứ? Tử... Tử Dương!!!

Không 1 tiếng đáp. Chỉ có giọng cậu âm vang lại, vọng lại xoáy vào trí óc Thịnh Mẫn khiến cậu lo sợ. Thịnh Mẫn vừa chạy, vừa lò dò trong bóng đêm, vừa hét gọi:

-Tử Dương!!!! Tử Dương à!!!! Em ở đâu???? Đừng dọa hyung mà!!! Tử... Tử Dương à!!!!!!- Thịnh Mẫn khóc nấc lên, nỗi lo lắng, sợ hãi bủa vây lấy Thịnh Mẫn khiến cậu hoảng sợ, miệng cậu vẫn liên tục gọi tên Tử Dương và thi thoảng.... Cái tên Khuê Hiền được xen lẫn vào trong những tiếng gọi trong vô thức của Thịnh Mẫn.

Đúng lúc Thịnh Mẫn khụy xuống, người run lên, nước mắt chảy ròng ròng, nấc lên từng hồi thì ánh đèn pin le lói xuất hiện.

-Mẫn nhi!!!

8. Chương 8

-Triệu... Triệu Khuê Hiền?- Thịnh Mẫn ngược đôi mắt đắm nước lên nhìn và ngay lập tức nhắm lại vì ánh đèn pin đột ngột

-Em sao thế này?-- Khuê Hiền lo lắng, Anh nhanh chóng tiến lại chỗ cậu, và trong lúc Khuê Hiền cố đỡ cậu dậy bằng 1 tay, đôi mắt cậu đã kịp thấy thằng tiểu quỷ Tử Dương đang nằm ngáy ngất trên lưng Khuê Hiền

-Tử...Tử Dương?????- Thịnh Mẫn hét lên, bật dậy

-Hử?- Khuê Hiền hơi giật mình

-Sao....sao nó lại....lại....- Thịnh Mẫn lắp bắp

-À!- Như hiểu ra điều gì, Khuê Hiền mỉm cười- Thằng tiểu quỷ này có lẽ đã nhìn thấy ánh đèn pin của anh nên vội vã chạy về nhưng chẳng may bị va vào đầu đó nên pin của chiếc đèn rơi ra làm đèn tắt phụt, cu cậu mất đà nên đổ ập người về phía trước, may mà lúc đấy nó ngã ập vào người anh. Do sợ nên nó xỉu luôn rồi. Anh bế nó lên đi tìm em mà em đã chạy xù nó đi đâu rồi.- Khuê Hiền giải thích, tay đỡ tên tiểu quỷ Tử Dương dựa người vào vách đá. Anh quay sang mỉm cười quay sang cậu, xòe tay ra với 1 nắm lá xanh lành thuốc đây. Em lấy gì bọc vào đi.

Thịnh Mẫn không nói gì, run run cầm lấy chỗ lá thuốc Khuê Hiền đưa rồi cất cẩn thận vào túi.

Khuê Hiền mỉm cười đứng dậy, đưa tay lên lau đi những giọt lệ trong suốt hây còn vương lại trên đôi má của Thịnh Mẫn:

-Xem em kìa, nín đi. Chúng ta nghỉ 1 tẹo đợi nhóc Tử Dương dậy rồi về nhé.

Ngay lập tức Thịnh Mẫn ôm chầm lấy Khuê Hiền òa lên nước mắt. Khuê Hiền hơi choáng nhưng cũng lập tức ôm lấy Thịnh Mẫn vỗ về tay kia tranh thủ....hành động. Chuyện, liệu đến mức này thì cũng phải được thưởng chứ nhỉ? Thực ra kế hoạch này cả nhà đều bàn trước với anh rồi, lúc đầu anh phản đối vì có thể Mẫn nhi của anh sẽ gặp nguy hiểm mất, nhưng cả nhà cứ trấn an không sao, Mẫn nhi thông thạo núi rừng Bắc Kinh lắm a. Cuối cùng thì anh cũng phải thõ dài đồng ý, để Mẫn nhi có tình cảm tốt thì cũng phải liều 1 tẹo. Nhưng ai ngờ được lại có sự cố thế chứ???? Thằng tiểu quỷ Chu Tử Dương ngang nhiên bám đuôi phá đám làm anh chả kịp làm ăn (!) gì. Nhưng ai ngờ có nó lại hay, giờ mới thành công thế này chứ nhỉ?

Mãi hài lòng sung sướng khi ghi điểm với người đẹp lại còn được ôm ấp người đẹp trong tay nên Khuê Hiền quên bồng đi thằng nhóc Tử Dương. Nó- trong 1/10 giây Khuê Hiền đang đắc chí thì đôi mắt nó đã ti hí ra và khép lại với vận tốc ánh sáng, miệng nó hơi nhếch lên gian xảo, và 1 ý nghĩ không tưởng lướt qua đầu thằng nhóc: "Công lao của em hơi bị lớn đấy. Đợi đến lúc ăn kẹo cưới 2 người thù lao em sẽ tính toán sau. Bây giờ chắc sẽ còn tâm sự thủ thủ lâu nên ta tranh thủ ngủ 1 giấc lấy sức đã. Kế hoạch 3~~ Chờ ta nhé~~" Và 1 giọng cười man rợ lướt qua đầu nhóc và sau đó tiếng thở của nhóc đều dần.

.....

Chiều tối, tại cô nhi viện Angel:

Cả nhà đang rú rít hết lên, lo lắng chạy ngược chạy xuôi vì thằng tiểu quỷ Tử Dương. Không biết nó đã đi đâu mất rồi, Harong cứ đi đi lại lại, cắn môi, lo lắng, mồ hôi mẹ mồ hôi con cứ đua nhau chảy xuống. Hika thì thoảng đưa tay lên xoa đầu khi tần số lộn lờ của umma cứ tăng vùn vụt như là 1 cái máy bấm giờ vậy.

-Umma bình tĩnh đi, con sẽ đi kiểm xung quanh, 2 tiếng nữa không thấy nó thì con sẽ đi báo cảnh sát.-
Chung Vân thở dài, trấn an Harong

-Tử Dương, nó ở đâu được chứ?- Lệ Hục mím môi, mắt đã ầng ậc nước, nói Lệ Húc là người nhạy cảm nhất cái cô nhi viện này chắc chả sai

-Thôi, nó chỉ mất tích thôi, chắc mãi chơi nên ngủ quên đâu đấy, em đừng có khóc nữa mà.- Chung Vân vội vàng kéo Lệ Húc vào lòng vỗ về

Có lẽ cả nhà có mỗi Jongie là bình tĩnh nhất thì phải, cô cứ ngáp lên ngáp xuống hết dụi mắt lại quay sang nhìn đồng hồ để chờ đến... giờ ăn.

-Ya!! Jongie tỷ tỷ, tỷ không lo cho nhóc Dương hay sao chứ??- Hyo trợn mắt

-Haiz, chưa ai bị nó lừa là may rồi, không ai dụ được tên tiểu quỷ đầy đầu mà.

-Oaoaoaoa.... Con ứ chịu đâu

- Đột nhiên có tiếng khóc thét lên khiến cả nhà giật mình- Con muốn Tử Dương ca ca cơ~~ Oaoaoa

-Ngoan nào Thiên Vy, Tử Dương nó sẽ về liền, con đừng khóc nữa mà.- Hy Triệt xoa đầu đứa bé gái đang khóc thét lên

-Oaoaoa!!!- Nó vẫn cứ gào lên

-Thiên Vy à~ Ngoan nào ca ca thương.- Ân Hách bế nó lên dỗ dành- Tử Dương đang đi mua quà cho Thiên Vy đấy, lát mà Tử Dương nó về thấy Thiên Vy khóc nó không cho quà đâu a~

-Thật chứ?- Thiên Vy phụng phịu, ngược đôi mắt tròn xoe ngấn nước lên nhìn Ân Hách

Thấy cái gật đầu chắc chắn của Ân Hách, Thiên Vy sụt sùi gật đầu:

-Vậy Thiên Vy sẽ đi rửa mặt, không ai được nói cho Dương ca ca là Thiên Vy khóc à!!

Mọi người phì cười gật đầu, Thiên Vy nhảy tót xuống tung tăng đi rửa mặt. Ân Hách vừa thở hắt ra 1 tiếng thì vòng tay rắn chắc đã ôm lấy eo cậu, dựa cằm lên vai cậu, ngay sau đó tiếng Đông Hải thì thào ngay bên tai:

-Vợ anh có khiếu chăm trẻ em quá đi chứ, em có muốn có 1 đứa để chăm không Hách nhi?

Câu hỏi vừa dứt 1 cú đập đẹp-đùng-hỏi đã được Ân Hách vinh hạnh trao tặng cho Đông Hải.

-Ui da sao em nỡ sát phu thể Hách nhi?- Đông Hải nhăn nhó

-Mẫn nhi!!!!- Ân Hách chưa kịp nói gì thì tiếng Cỏ appa đã vang lên khắp cô nhi. Hoảng hốt, Ân Hách vội vã kéo Đông Hải vào phòng, ép anh nằm xuống, bôi cái thuốc đỏ đỏ của Hàn Canh vào, tiện tay nhét luôn túi đá vào làm Đông Hải phải rên lên:

-A~~ Hách nhi, giờ thì cần gì cho đã vào nữa, lạnh chết. Hix~~

-Hàn Canh appa dặn em thế.-Ân Hách bĩu môi- Em chỉ làm thế thôi.

-Aida~~ Phải giữ ấm cơ thể không ốm thật thì sao chứ?- Đông Hải nhe răng cười gian

-Chứ làm sao?- Ân Hách hếch mũi

Đông Hải nhếch môi cười, sao Ân Hách thấy giông giống.....Khuê Hiền thế nhỉ? Anh kéo Ân Hách xuống sát mặt mình, khi 2 đôi môi chỉ còn cách nhau có 0.1 cm nữa thôi thì cửa phòng bật mở, thằng nhóc Tử Dương ào vào, rú lên:

-Muahaha!!! Tử Dương đã về đây nè!!!!!!!!!!!!

-A!- Ân Hách đỏ mặt, theo phản xạ đẩy Đông Hải 1 cái làm anh ngã lăn ra

-Thằng quỷ!!!!- Đông Hải xuýt xoa, rít lên lườm Tử Dương khi thằng nhóc đang ôm bụng cười nắc nẻ

-Hả hyung, hyung ổn chưa?- Thịnh Mẫn thò mặt vào, lập tức Đông Hải nằm vật xuống la lên:

-Ya!!!! Em lòi ngay thằng quỷ này ra cho hyung~~ Nó vừa đập 1 cái vào tay hyung đây này!!!

-Hả?- Thịnh Mẫn trở mặt, rồi quay sang Tử Dương đang ú ớ- CHU TỬ DƯƠNG!!!

Đông Hải cười lăn lộn khi thấy ánh mắt hận thù cao độ của Tử Dương trừng trừng nhìn mình, dám phá anh sao? Mơ đi nhóc!

.....

Chiều tối:

-Anh về nhé.- Khuê Hiền mỉm cười vẫy tay với Thịnh Mẫn.

-Uhm.

Khi Khuê Hiền vừa quay đi thì 1 bàn tay mũm mĩm níu áo anh lại, và khuôn mặt của Thịnh Mẫn hiện lên đỏ au huyền ảo giữa ánh đèn vàng mập mờ của buổi tối. Khi Khuê Hiền còn đang đứng hình thì Thịnh Mẫn đã tiến sát lại gần Khuê Hiền đến khi đôi môi của cậu chạm vào má trái của anh:

-Cảm ơn anh vì ngày hôm nay.

Ngay sau đó Thịnh Mẫn bỏ vào nhà đóng cái sầm cửa lại. Cậu tựa lưng thở dốc, áp hai tay vào đôi má đỏ au thâm rửa bản thân

“A

Sao mình lại làm cái trò ngu ngốc ấy chứ!!! A!!!!”

Và sau đó 1 tiếng rú (!!) vang lên ngoài cửa khiến Thịnh Mẫn giật mình:

-Yeah hu!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thịnh Mẫn bật cười, “Chỉ thế mà anh vui thế à..... Dù sao cũng cảm ơn anh..... Triệu Khuê Hiền, anh cũng đâu đến nỗi, đúng không nhỉ?”

Và kế hoạch 2 cũng đại đại thành công. Uhm, còn kế hoạch 3, liệu nó có thật sự đại thành công?

9. Chương 9

Extra: Chuyện tình của Chu Tử Dương

Tử Dương vốn là 1 cậu bé mồ côi cha mẹ được bỏ lại trước cổng cô nhi viện từ hồi mới tròn 1 tuổi. Được mọi người trong cô nhi viện yêu thương đùm bọc nên Tử Dương luôn tử nhủ rằng đây là gia đình mình dù khao khát tìm lại gia đình thật vẫn luôn âm ỉ trong lòng cậu bé. Tử Dương không nhi những đứa trẻ khác trong cô nhi, từ bé nó đã chứng tỏ nó là 1 đứa trẻ mạnh mẽ, nó rất ít khi khóc lóc vội vãnh mà ngược lại, nó ọi người thấy nó trưởng thành rất sớm. Nó giúp đỡ Harong trông chừng lũ trẻ, giúp Thịnh Mẫn lo bữa ăn cho từng thành viên trong cô nhi, giúp Hàn Canh hái thuốc,... Nói chung là Tử Dương rất được lòng mọi người trong cô nhi vì tính hài hước trẻ con mà đôi lúc lại tinh quái, cụ non không để đâu cho hết. Nhưng nếu đã nói về Tử Dương thì phải nói đến “chuyện tình” 4 tuổi của Tử Dương, và người đó là ngiũ i không ai ngờ được là.... Ân Hách. Vâng là Ân Hách.

Chuyện tình của Tử Dương bắt đầu khi cậu nhóc suýt tròn 4 tuổi. Cả nhà đều biết Tử Dương quán Ân Hách vô cùng đi đâu làm gì cũng luôn miệng “Hách nhi hyung” khiến đôi khi Đông Hải cũng tức đến nổi con người khi mà Ân Hách thi thoảng vẫn dờ hện với anh mà dẫn nhóc Dương đi chơi. Cuộc tình của Tử Dương diễn ra “âm thầm” như vậy đến một hôm, trong giờ nghỉ sau khi ăn cơm, cả nhà đều lạ lùng khi thấy thằng nhóc hang ngày bắt nó ngồi 1 chỗ là 1 điều không thể thì hôm nay nó lại ngồi chống cằm suy tư. Thịnh Mẫn vừa gọt cam vừa định lay nó thì đột nhiên Tử Dương đập cả 2 tay xuống bàn và đứng bật dậy, nso hét lớn:

-Không thể dấu được nữa!!!

Cổ appa trở mắt nhìn thằng con trai thông minh sáng dạ giờ như 1 tên dở hơi. Nó cứ đứng như thế miệng lẩm bầm như đi khấn phật, trán thì nhăn tít lại, rồi thì đôi chân mày cứ xoắn xít hết cả vào

-Dương nhi..... Em....có chuyện gì sao?- Hika rụt rè lên tiếng

Như sực tỉnh, Tử Dương hít 1 hơi đầy khí vào buồng phổi, nó nghiêm giọng:

-Con có chuyện muốn nói.

-Uhm, có chuyện gì với con thể Dương nhi?- Harong lo lắng

-Con..... thích Hách nhi hyung!

Đông Hải sặc nước, Ân Hách trở mắt. Mọi người nhìn Tử Dương không chớp mắt rồi sau đó lẩn ra cười rũ rượi.

Tử Dương hơi khó chịu, nó đảo mắt một vòng quanh phòng nhìn hang loạt cái cây đổ xuống cười ầm ầm. Đông Hải cười lên cười xuống, thậm chí còn khuyến mãi thêm vài cái đập bàn hoành tráng.

-Ya!! Con không đùa mà!!!- Tử Dương tức tối gào lên

Đông Hải cố dứt khỏi trận cười long trời lở đất, anh vòng tay ôm lấy Ân Hách cười hì hì với Tử Dương:

-Dương nhi! Hách nhi là của hyung, em chậm chân rồi.

Ân Hách hơi đỏ mặt đẩy Đông Hải ra, cậu kéo Tử Dương vào lòng, thủ thủ:

-Dương nhi ngoan. Em sẽ tìm được người hợp với em, nhưng người đó không phải hyung.- Ân Hách bật cười Tử Dương lắc đầu nguầy nguậy. Nó hất mặt phán:

-Nếu là vì Hải hyung thì quên ngay nhá!!!! Em sẽ CẠNH-TRANH-CÔNG-BẮNG với hyung ấy để có hyung.

S-H-O-C-K

Chỉ có 5 chữ để diễn tả tâm trạng của tất tật mọi người trong phòng. Chính Thù quay sang Hy Triệt, quắc mắt:

-Tôi đã nói cậu đừng có cho nó xem mấy cái phim tình cảm ba xu đấy của cậu mà cậu không nghe hả Triệt nhỉ?

-Ế! Này! Tôi làm gì mà cậu đổ tội????- Hy Triệt gào lên

-Tôi không chấp. Dương nhi~ Umma bảo này, sao con lại thành ra thế này chứ??

Tử Dương không nói gì, nó quay gót bỏ đi 1 nước về phòng.

Và sau hôm đấy có vẻ Tử Dương đã chứng minh nó là người trọng lời hứa, nó thực hiện đúng những gì nó nói CẠNH-TRANH-CÔNG-BẰNG với Đông Hải. Bằng chứng là nó xuất hiện mọi lúc Đông Hải có “ý đồ” với Ân Hách và.... phá đám rất kịp thời. Diễn hình là 1 vụ như thế này:

Đông Hải tức tối nắm tay Ân Hách kéo ra khu vườn sau nhà, mấy hôm nay thằng nhóc Tử Dương nó cứ phá đám anh và cậu làm anh không thể nào mà “hành sự” được.

-Hải nhi. Hyung dẫn em đi đâu thế.....Á!'- Chưa nói hết câu Ân Hách đã bị Đông Hải đẩy mạnh vào thân cây chuối đằng sau

-Làm sao hyung có thể kiềm chế 3 ngày không chạm vào em chứ? Thằng nhóc Tử Dương phá suốt ngày.- Đông Hải dung 2 tay chặn ngang hai bên người Ân Hách, phả từng hơi thở nóng hổi vào cổ cậu

-Hải nhi!- Ân Hách đỏ mặt- Đừng mà...

-Hách nhi hyung!!!!!!- Tử Dương từ đâu nhảy xổ ra chen vào giữa cả 2

-CHU TỬ DƯƠNG!!!- Đông Hải gầm lên

Tử Dương bật cười khanh khách rồi kéo tay Ân Hách chạy biến để mặc Đông Hải ở lại tức tối thanh trời

Từ đó đến nay cũng đã hơn 1 năm, Tử Dương cũng không khăng khăng đòi “thích” Ân Hách nữa, nhưng thói quen phá đám cặp Hải-Hách thì rất... khó bỏ. Cho nên cứ có cơ hội là Tử Dương lại xông ra để thực hiện lời hứa “năm xưa”

Và sắp tới, Tử Dương chuẩn bị đón sinh nhật tròn 6 tuổi và sẽ là ngày đánh dấu 1 bước ngoặt mới của Khuê-Mẫn do Tử Dương chính tay “cầm bút” đánh dấu.

End Extra

10. Chương 10

-Tử Dương!!- Harong đột nhiên túm cổ thằng nhóc đang chạy huỳnh huyếch trong sân lại

-Ế umma, con đang chơi mà!!!- Tử Dương nhăn nhó

-Vào kể umma nghe chuyện ở núi Hắc Tùng khản trương.- Harong lôi Tử Dương vào trong phòng rồi dụ dỗ nó kể tuốt tuốt

Tử Dương ngán ngẩm vút toẹt khẩu súng gỗ đang dùng để bắn nhau với lũ bạn xuống rồi lon ton chạy theo Harong umma, đang đi thì đột nhiên có tiếng nói vang lên khiến Tử Dương hơi khựng lại:

-Đi mà tỷ tỷ

Em muốn đi công viên

- Nhi chà chà 2 tay vào nhau năn nỉ Jongie đang thản nhiên ngồi nhặt rau

-Mua kem cho em ăn rồi chúng ta chơi 1 trò nữa thôi nhé?

Và cả 2 như chỉ chờ câu nói đó của nó nên hớn hở bế nó lên đi mua kem

-Cho cháu 1 kem dâu, 1 kem socola, 1 kem café.- Khuê Hiền mỉm cười với bác bán kem

-Của cậu đây.- Bác bán kem cười vui vẻ đưa cho Khuê Hiền 3 cái kem ốc quế rồi sửa lại cái mũ trên đầu nhìn Khuê Hiền và Thịnh Mẫn đang bế Tử Dương với ánh mắt ngưỡng mộ- Cậu còn trẻ vậy mà đã có 1 gia đình thật hạnh phúc.

-A! Không... cháu...- Khuê Hiền lúng túng

-Bác...hiểu nhầm rồi,- Thịnh Mẫn đỏ mặt

-Ba mẹ cháu rất đẹp đôi phải không bác? Ngày nào họ cũng hôn nhau trước mặt cháu đấy bác ạ. Sáng nào appa cháu cũng phải bế umma từ tầng đi xuống chứ ít khi umma tự đi lã...uhm...uhm

Thịnh Mẫn nhanh tay bịt miệng Tử Dương đỏ mặt rít lên:

-CHU-TỬ-DƯƠNG.

-Cháu...xin phép...- Khuê Hiền lấp bắp, kéo Thịnh Mẫn bỏ đi trước con mắt mở to của bác bán kem

-CHU TỬ DƯƠNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! EM MUỐN GÌ?????- Thịnh Mẫn gào lên

-Em chỉ đùa tí thôi mà...- Tử Dương bấu môi, ai biết bác ấy tin chứ?

-Em.....

-Thôi được rồi, bây giờ chúng ta chơi nốt 1 trò rồi đi về nhé.... Em hứa sẽ không nói linh tinh nữa.- Tử Dương chớp chớp mắt

Thịnh Mẫn hơi ngượng ngoi và để mặc Tử Dương kéo mình và Khuê Hiền về phía khu Đu quay khổng lồ

Sau khi mua vé cả ba hí hửng đi đến 1 boong để vào thì đột nhiên Tử Dương giựt tay ra khỏi tay Thịnh Mẫn khi cửa boong chuẩn bị đóng. Nó hét lên:

-Cái mũ của em để quên ở hang bác bán kem rồi!!! Em phải quay lại lấy!!!

Thịnh Mẫn chưa kịp phản ứng thì cái đu quay đã chuyển động dần dần rồi lên cao

....

Trong boong:

-TỬ DƯƠNG À!!!!!!- Thịnh Mẫn hét lên, tay đập cửa boong không ngừng và càng nhanh, mạnh hơn khi cái đáng lùn cùn của thằng nhóc biến mất dần trong đoàn người rầm rộ

-Bình tĩnh nào Mẫn nhi....- Khuê Hiền nắm vai Thịnh Mẫn kéo lại

-Làm sao đây? Tử... Tử Dương... nó ở dưới đó!!!! Anh mau bảo họ dừng lại đi Khuê Hiền!! Mau bảo họ dừng lại đi mà!!!- Thịnh Mẫn gào lên, hai hàng lệ đã chực trào ra nơi khóe mắt

-Được rồi Mẫn nhi em hãy bình tĩnh đi! Làm thế sẽ chẳng giải quyết được gì đâu.- Khuê Hiền hét lên khi Thịnh Mẫn không ngừng đập cửa kính gào tên Tử Dương

-Vậy anh mau làm gì đi!!!! Không thể cứ như thế này được!!!! Tử Dương.... 1 thằng nhóc 5 tuổi đang ở dưới đó mà không có người lớn đi kèm thì anh bảo tôi phải làm sao chứ????- Thịnh Mẫn hét lên, giọng lạc hẳn đi

-Rồi mà, anh có số của giám đốc công viên, anh sẽ gọi và cho người tìm thằng bé, trong lúc đu quay đi xuống.- Khuê Hiền thở dài rút điện thoại bấm máy và nó tiếng Hàn- Giám đốc Kim, tôi là Jo KyuHyun đây. Tôi đnag bị lạc 1 thằng bé tên Chu Tử Dương, 5 tuổi, tóc đen ôm sát mặt. Áo kẻ sọc caro, quần sooc nâu, nó có 1 chiếc vòng thánh giá đeo ở tay, đi giày thể thao đỏ. Anh hãy mau tìm nó và hãy trông nó giùm tôi.

Anh nói liền mạch và cúp máy không để người ở đầu dây bên kia nói thêm 1 tiếng nào, (Cha này máu lên não nhanh thế phun ra cả 1 câu dài như Vạn Lý Trường Thành ấy =”=) Anh quay sang Thịnh Mẫn đag giương mắt khó hiểu bởi đống câu chữ anh vừa phun vào cái điện thoại tội nghiệp:

-Anh thông báo tìm rồi, họ sẽ báo cho chúng ta khi tìm thấy thằng bé.

-Làm sao mà anh....

PHỤT!

Thịnh Mẫn chưa nói hết câu thì đèn đóm đột nhiên vụt tắt và cái boong đu quay đột nhiên khựng lại làm cậu mất đà ngã dúi vào lòng Khuê Hiền. Chưa kịp đứng lên thì giọng nói của nhân viên trực ban đã vang lên đều đều 1 cách lo lắng:

-Xin chân thành xin lỗi quý khách. Do sự cố kỹ thuật nên đu quay tạm thời ngưng hoạt động trong ít phút, mong quý khách chờ hoảng sợ vì nhân viên đang hết sức cố gắng phục hồi sự cố. 1 lần nữa xin quý khách hãy bình tĩnh

....

Dưới mặt đất:

Tử Dương ung dung nhún nhảy quanh công viên với cái lon coke rỗng trên tay và 1 cái kẹo bông. Nó đắc chí nhìn cái đu quay đag dừng lại lơ lửng trên không mà không khổ tự than phục mình. Vừa lúc ấy 1 ông già to béo bụng phệ lật đật chạy lại gào ầm lên với mấy ông bảo vệ

-Tại sao cầu dao lại bị ngắt bằng điện bị đổ nước ngọt dẫn đến chập điện là làm sao???? Các cậu làm ăn thế nào vậy????

-Chúng tôi xin lỗi, chúng tôi đang khắc phục...

!@#%\$&*(%&

Tử Dương thở dài:

“Cháu vô cùng xin lỗi các chú.... Cháu cũng chỉ định đập cầu dao nhưng ai bảo các chú lắp cầu dao ở chỗ dễ nhìn quá, sợ các chú sửa được nhanh nên cháu mạn phép đổ thêm “1 ít” coke vào bảng điện thôi”

11. Chương 11

-Làm sao đây....- Thịnh Mẫn vục mặt vào bàn tay, sợ hãi

-Em bình tĩnh đi, giám đốc đã tìm thấy thằng nhóc rồi.....- Khuê Hiền vỗ nhẹ vào vai Thịnh Mẫn

-Trời đã tối vậy mà còn chưa sửa xong sao? Tử Dương ở 1 mình chắc thằng nhóc sẽ sợ lắm (?)- Thịnh Mẫn thở dài

-Em lo cho nó thật bằng thừa, thằng nhóc ở thành phần trên người lớn vài bậc đấy, anh chỉ đang sợ giám đốc Kim sẽ khốn đốn với nó đây...- Khuê Hiền ngán ngấm

Thịnh Mẫn không nói gì, cậu áp mặt vào cửa kính trên boong, mắt dõi về phía xa xăm vô hạn ở ngoài bầu trời đang nhuộm sắc đỏ của chiều tà. Vừa nãy lo lắng cho Tử Dương khiến cậu hơi mệt mỏi, bây giờ thì cảm thấy tim mình đã đập chậm lại 1 tẹo Thịnh Mẫn khẽ nhắm mắt để tận hưởng cơn gió hiem hơi nhỏ bé luôn được vào khung cửa bé tí của boong đu quay. Để bản thân thả lỏng ra 1 chút, Thịnh Mẫn đột nhiên nhớ lại dần dần mọi chuyện từ khi gặp Khuê Hiền, mọi chuyện như 1 thước phim quay chậm khiến cho Thịnh Mẫn cười nhẹ....

Khuê Hiền lặng người ngắm nhìn Thịnh Mẫn- 1 con người...à không, 1 vị thần huyền ảo..... Tuy cách đến 1 tấm kính của boong tàu nhưng anh cảm giác ánh tà dương ngoài kia đang cố gắng phá vỡ tấm kính mỏng

manh ấy để được chạm vào bức tranh thủy tinh thuần khiết này. Đôi mắt Thịnh Mẫn khép hờ, sự bình yên bao phủ đôi mắt huyền diệu ấy.... Đôi môi hồng xinh quyến rũ đang nhếch lên thành nụ cười, có vẻ như anh quên mất mình đang tồn tại trên đời.... Trái tim anh bỗng đập những nhịp đập mạnh mẽ như ngày xưa, ngày mà Mẫn nhi bé nhỏ đã hứa sẽ chỉ để 1 mình Hiền ca thơ má. Cái ngày ấy thật sự đã qua rồi.... Tất cả như 1 kí ức đẹp để chỉ được cất giữ trong tủ kính mà không có chìa để mở... Nhưng với Khuê Hiền, mọi chuyện không à gì hết, chỉ cần là Thịnh Mẫn anh sẽ chấp nhận tất cả, nếu không nhớ được ngày xưa thì anh sẽ tạo kỉ niệm ngày nay cho cậu.....Mọi người ủng hộ anh, Cỏ appa Harong umma, Jongie tỷ tỷ rồi cả Hika tỷ tỷ, vợ chồng nhà Hải Hách cũng luôn ủng hộ cổ vũ anh, vậy anh còn do dự gì mà không tiến đến bên cậu?

Khuê Hiền lắc đầu hít 1 hơi thật mạnh, anh kéo Thịnh Mẫn về phía mình trước con mắt mở to của cậu, anh nói thật khê, tựa như cơn gió mùa thu:

-Anh muốn em nghe cho kĩ đây Mẫn nhi..... Anh yêu em.... Anh yêu Mẫn nhi từ ngày Mẫn nhi cất tiếng gọi Hiền ca.... Anh yêu Mẫn nhi từ ngày em nắm tay anh thật chặt mà hứa sẽ để 1 mình anh hôn má..... Yêu từ ngày em chạy chân trần trên nền tuyết lạnh để đuổi theo anh.... Anh đã không biết ngay sau đó em bị tai nạn, là anh sai, anh xin lỗi.....- Khuê Hiền nhìn cậu, ánh mắt đượm nỗi đau thương- Nhưng hãy tin anh, kể cả khi là cậu bé 9 tuổi, hay sau này cũng thế, là Triệu Khuê Hiền hay Jo KyuHyun, dù ở cô nhi viện Angel hay về sống tại căn biệt thự nhà họ Lee ở Hàn, Triệu Khuê Hiền vẫn luôn chỉ có 1 mình Lý Thịnh Mẫn trong lòng...

-Khuê Hiền...- Thịnh Mẫn ngạc nhiên

-Anh không có gì cho em hết...- Khuê Hiền cắt ngang- Tiền tài danh vọng hoàn toàn không phải thuộc quyền sở hữu của anh, mà là của nhà họ Lee. Rồi nó cũng sẽ có 1 ngày không còn. Nhưng có thân xác Triệu Khuê Hiền này muôn đời mãi mãi sẽ là của em. Cho nên Thịnh Mẫn, anh không nhận anh tốt, không nhận anh có thể mang cho em hạnh phúc đầy đủ nhưng anh có thể đảm bảo 1 điều, hôm qua, hôm nay, ngày mãi và mãi mãi Triệu Khuê Hiền sẽ chỉ yêu 1 mình Lý Thịnh Mẫn

Thịnh Mẫn ngược đôi mắt tròn xoe của mình lên nhìn Khuê Hiền- chủ nhân lời tỏ tình vừa rồi

-Anh....-Thịnh Mẫn lúng túng

-Anh không cần câu trả lời ngay bây giờ.... Em cứ suy nghĩ rồi hẵng trả lời anh.- Khuê Hiền mỉm cười

Thịnh Mẫn cúi gằm mặt, mọi chuyện khiến cậu cứ loạn hết cả lên.... chuyện này là sao cơ chứ?

Thịnh Mẫn chưa biết phải giải quyết sao với bầu không khí ngột ngạt mutois có này thì đột nhiên, cái đu quay bùng sáng và “Khực!” nó chuyển động dần. Thịnh Mẫn (lại) mất đà té nhào vào vòng tay vững chắc của Khuê Hiền và nghe anh thì thầm bên tai:

-Hãy nhớ: Anh yêu em Mẫn nhi.....

Thịnh Mẫn úp mắt vào gối rên rĩ, từ sau hôm ở công viên về cả cậu và Khuê Hiền đều cố tránh mặt nhau. Cậu chưa có câu trả lời nên nhìn mặt hắn cũng hơi ngại, còn tên Sói đó, chắc muốn cho cậu thời gian suy nghĩ nên cũng chả thèm vác mặt đến gần cả tuần nay rồi....

Thịnh Mẫn liếc mắt về phía chậu hoa hồng xanh bên cửa sổ, nó đã lụi tàn đi ít nhiều rồi. Tất cả cũng vì tên Khuê Hiền kia khiến cậu phân tâm quên bẵng đi việc chăm bông hoa hồng xanh. Hoa hồng xanh vốn là 1 loại rất khó chăm bẵm, chỉ cần lơ à 1 tẹo là có thể chết ngay, vậy mà đến gần 1 tuần nay cậu bỏ quên chúng. Thịnh Mẫn vội vàng ngòai dậy, khép cửa sổ để gió đông không lùa vào phòng, cậu bê chậu hoa để lên giá sách, khê vẩy cho chúng ít nước ấm nhẹ, tia bớt cỏ dại và 1 số đóa hoa tàn. Đột nhiên, Thịnh Mẫn phát hiện cuốn album bụi bặm nằm khuất sau giá sách của mình, khê cúi người nhặt nó lên và ho khò khộ khi vết tích thời gian xộc thẳng vào mũi cậu. Hơi nhả mặt phỉu hết lớp bụi bên ngoài cuốn Album, Thịnh Mẫn đem nó về giường....

Ảnh đầu tiên.... Đại gia đình của cậu.... Thịnh Mẫn ôm khít lấy cánh tay cậu bé 9 tuổi....

Ảnh thứ hai..... Thịnh Mẫn chụp cùng Hika tỷ tỷ và 1 cậu bé đấy.....

Ảnh thứ ba.... Thịnh Mẫn ngủ cạnh cậu ta....

Hơi chóng mặt khi mà mọi tấm ảnh trong album đều có sự xuất hiện của cậu bé ấy.....

Cậu ta hầu như luôn ở cùng Thịnh Mẫn....

Trên tay cậu ta có chiếc vòng thánh giá giống với chiếc vòng Khuê Hiền đã tặng Tử Dương....

Xung quanh Thịnh Mẫn như mờ đi, mọi chuyện lộn xộn xâm chiếm lấy đầu cậu....

Vậy có nghĩa là....

Harong umma đã đúng....

Khuê Hiền đã từng ở đây....

Và anh ta..... là Hiền ca....

Là Hiền ca!!! Thịnh Mẫn bật khóc, cậu nhớ ra rồi..... Hiền ca của cậu.... Sao cậu có thể nhẫn tâm mà quên anh như thế...

Hiền ca... Mẫn nhi xin lỗi... Mẫn nhi đã làm tổn thương anh rồi....

-Mẫn nhi hyung!- Tử Dương ào vào, nó hét lên với nét mặt lo lắng- Hiền hyung.... Hiền hyung chuẩn bị về Hàn rồi!!!!

Thịnh Mẫn cảm thấy trái tim mình ngừng đập, cảm giác sợ hãi mất anh lần nữa của năm xưa ùa về..... Cậu ôm ngực mình chạy ào ra khỏi phòng.... Cảnh tượng năm xưa lặp lại....

-Đừng hyung!- Tử Dương hét lên

-Hiền ca.....- Thịnh Mẫn thở hồng hộc, chạy bán mạng. Cậu sợ nỗi đau năm xưa lại về, và cậu thì mất anh lần nữa....

-Đuổi theo Mẫn nhi mau!- Cỏ appa hét lên

-Nhi! Em ở lại trông chừng lũ trẻ, mau tìm cách báo cho Hiền nhi!- Jongie căn dặn trước khi nới gót Cỏ appa chạy ra

-Umma ở nhà chờ tin và chăm lũ trẻ đi!- Đông Hải ngăn lại khi thấy Harong có vẻ muốn nchạy đi

-Nhưng...

-Lần này sẽ là lần kết thúc mọi chuyện. Chúng cần phải hiểu rõ tình cảm bản thân umma....- Đông Hải nhìn thẳng vào Harong

-Umma....

-Và tất nhiên.... Không phải mọi chuyện đều kết thúc tốt đẹp nên con không muốn umma chứng kiến...- Đông Hải chốt hạ rồi chạy biến

-Hải nhi!- Harong yêu ớt gọi

-Con ở đây với umma mà... Umma bình tĩnh, mọi chuyện ổn thôi- Nhi mỉm cười

-TỬ DƯƠNG!! ĐỨNG LẠI ĐÓ!!!- Tiếng Ân Hách vang lên và sau đó cái bóng lùn cùn của Tử Dương phóng vụt ra cửa

-Chu Tử Dương!!!!!!- Lệ Hục hoảng hốt

.....

Khuê Hiền kéo chiếc valy 1 cách chậm rãi, khẽ đẩy gọng kính râm to dùng lên cao. Anh nuốt tiếc ngóai nhìn tuổi thơ của mình lần cuối, có vẻ anh không quay trở lại đây được nữa rồi..... Thịnh Mẫn đã có câu trả lời cho bản thân em ấy rồi. Khẽ cười khan 1 cách đau đớn, anh quay lưng định bước lên trước xe taxi chờ sẵn thì đột nhiên tiếng hét quen thuộc vang lên khiến anh khựng lại:

-Hiền ca!!!

Khuê Hiền quay lại....

-Mẫn....Mẫn nhi....

Thịnh Mẫn đứng bên kia đường, khuôn mặt nhễ nhại mồ hôi phờ phạc mờ ảo qua màn sương mờ phả ra từ khuôn miệng xinh xắn. Trên người Thịnh Mẫn là bộ áo pull mỏng manh, chân ửng đỏ vì lạnh. Hình ảnh cậu bé 8 tuổi xưa kia hiện về làm cho Khuê Hiền nhói lòng.... Mẫn nhi của anh....

-Hiền ca!

Thịnh Mẫn hét lên, đôi chân run run bước xuống đường....

-CẢN THẬN MÃN NHI!/ MÃN NHI H....

KẾT!!!!!!!!!!!!!!

12. Chương 12

Thịnh Mẫn quay ra, đôi mắt mở to bàng hoàng, và trong 1/1000 giây Thịnh Mẫn thấy 1 bàn tay đòn sức mạnh nhỏ nhoi đẩy cậu ra khỏi đường đi của cái xe, cậu ngã dúi vào lòng của ai đó, hơi ấm quen thuộc bao phủ lấy cậu, nhưng chuyện đấy lúc này không quan trọng, Thịnh Mẫn quay ra phía cái xe mắt mở to bàng hoàng, miệng lắp bắp:

-T....Tử Dương....TỬ DƯƠNG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thịnh Mẫn chạy ra, bé xốc thân hình bé nhỏ đang nằm bất tỉnh trên vũng máu, nước mắt tràn ra khỏi khóe mi, cậu run rẩy:

-Tử Dương...Nhìn....nhìn hyung.....nhìn hyung này....- Thịnh Mẫn bật khóc- Làm ơn đi....Mở mắt nhìn hyung này....

Khuê Hiền đứng hình, run run lôi điện thoại ra gọi cấp cứu khi Đông Hải gào lên giục:

-Còn đứng đấy???? Mau gọi cấp cứu!!!!

.
. .
.

Bệnh viện:

Thịnh Mẫn vực mắt vào hai bàn tay để mặc cho những giọt nước mắt chảy ra. Khuê Hiền lặng người, ngồi trầm ngâm trên ghế đợi. Bên cạnh, Ân Hách đang gần như lả đi vì khóc trong tay Đông Hải, Lệ Húc ngất lên ngất xuống từ nãy tới giờ. Nhưng thế đã là gì, Harong umma còn đang nằm trong phòng bệnh kia, umma đã ngất ngay khi nghe appa thông báo Tử Dương bị tai nạn. Tử Dương là 1 thằng bé ngoan, nó được Harong yêu quý vô cùng, vì thế lần này Harong umma chịu không nổi cũng là điều dễ hiểu.

-Tất cả....tất cả là lỗi của em...- Ân Hách khóc nức lên- Nếu em giữ Tử Dương lại....Nếu em không cho nó chạy đi....mọi chuyện...mọi chuyện...đã không đến nước này....

Ân Hách bật khóc, Đông Hải vội vàng vuốt tóc Ân Hách dỗ dành:

-Hách Nhi, không phải lỗi của em..... Nín đi....

Thịnh Mẫn quệt vội dòng nước mắt, ngẩng lên nhìn Ân Hách mỉm cười gượng gạo:

-Không phải lỗi của hyung mà Hách Nhi, Tử Dương....Rồi nó sẽ ổn thôi mà....

Khuê Hiền cảm thấy như lòng mình thắt lại, khuôn mặt Thịnh Mẫn đỏ ửng vì lạnh, lại tèm lem nước mắt, đôi mắt đượm ánh đau xót mà môi vẫn cố gắng nở nụ cười. Tất cả làm anh cảm thấy bất lực, như thể mọi chuyện đều do lỗi của mình anh gây ra, Khuê Hiền cởi chiếc áo vest xám khoác cho Thịnh Mẫn, nhẹ giọng:

-Khoác áo vào Mẫn nhi, em sẽ bị cảm nếu như thế này mãi....

Khẽ ngẩng lên nhìn Khuê Hiền, Thịnh Mẫn xiết chặt lấy hai bên áo, rút người lại, như 1 con mèo nhỏ run rẩy trong đêm mưa tuyết....

Đông Hải vội kéo Ân Hách và ra hiệu cho Chung Vân đưa Lê Húc sang phòng bệnh của Harong umma. Mọi chuyện đã đi đến nước này, phải để chúng nó tự giải quyết nốt thôi.... Khuê Hiền, mọi chuyện dựa vào em từ bây giờ đây....

Ngay khi 4 người kia vừa rút khỏi, sự im lặng được đặt lên ngôi đầu. Cả 2 cùng hướng mắt về phía phòng phẫu thuật, nơi Tử Dương-đứa em yêu quái của cả 2 đang im lìm trong đó. Khuê Hiền đột nhiên mở lời:

-Tử Dương....nó sẽ không sao đâu....

-Em biết....

-.....

-.....

-Mẫn nhi....Em thật sự nhớ ra hyung rồi sao?- Khuê Hiền ấp úng

Thịnh Mẫn quay người lại, khẽ nở nụ cười buồn:

-Phải....Hiền ca.... Em xin lỗi....Vì đã để hyung tổn thương như thế....

Sau đó, Thịnh Mẫn cảm giác người mình được bao phủ bởi hơi ấm thân quen.... Khuê Hiền thì thầm, giọng hơi lạc đi vì xúc động:

-Tốt rồi....tốt quá rồi.... Cảm ơn em Mẫn nhi....Cảm ơn em.... Đã không quên hyung....

Thịnh Mẫn vòng tay ôm lấy tấm lưng gầy vồ nhẹ, cậu thật đáng trách, khiến anh đau khổ thế này.... Vậy ra, anh chưa 1 giây 1 phút quên cậu vậy mà Thịnh Mẫn nhẫn tâm gạt anh ra khỏi trái tim suốt 10 năm trời....

Cạch.

Tiếng cửa phòng mở vang lên, vị bác sĩ bước ra. Thịnh Mẫn vội vàng đẩy Khuê Hiền ra, hơi đỏ mặt nhìn vị bác sĩ trước mặt:

-Bác sĩ Kim.... Tử Dương....nó thế nào ạ?

-Cậu bé bị gãy xương, mất máu khá nhiều nhưng hiện tại đã qua cơn nguy hiểm. Vậy nên hãy yên tâm. Mời gia đình đi làm thủ tục nhập viện, cậu bé cần ở đây 1 thời gian để chúng tôi theo dõi.

-Cảm ơn ông, bác sĩ Kim. Đã vất vả cho ông rồi.- Thịnh Mẫn cúi đầu

Bác sĩ Kim mỉm cười rồi bỏ đi. Theo sau ông là vài cô y tá đẩy chiếc xe mà bên trên là Tử Dương với đồng máy móc loằng ngoằng xung quanh.

Tại phòng hồi sức:

Thịnh Mẫn đứng ở cửa cùng Khuê Hiền trao đổi vài việc với bác sĩ, bên trong quanh chiếc giường trắng của Tử Dương là cả gia đình Thiên Sứ:

Ân Hách, Lê Húc và Harong umma (Lúc này đã tỉnh) ngồi cạnh giường, nước mắt nước mũi tèm lem. Đông Hải ngồi cạnh Ân Hách, gãi đầu ngáp lên ngáp xuống rồi thì thoảng quay sang ôm ấp Ân Hách (???!) và ăn vài cái đập. Cô appa cũng ra dáng 1 người chồng mẫu mực, ngồi cạnh đỡ Harong vì biết cô vẫn còn yếu, vỗ vai an ủi cô. Cạnh Lê Húc là Chung Vân, cũng ra sức lau nước mắt đang tuôn như biển Đông của Lê Húc. Còn lại quanh phòng là Jongie, Nhi và Hika. Chỉ có mỗi Nhi là ngồi sục sục vài cái, còn Jongie- cô

thần nhiên ngồi bấm điện thoại và bình luận cái gì đấy 1 cách nhiệt tình với Hika, không thèm đếm xỉa đến thằng em quý hóa đang mê man trên giường. Nhi gào lên:

-Ya!!! Hai tỷ không lo cho Dương nhi hay sao hả????

-Sao phải lo?- Jongie tỉnh bơ

-Tỷ....- Nhi mím môi

-Phải, sao phải lo chứ?- Hika thần nhiên, mỉm cười nhẹ nhàng- Bởi Dương nhi sẽ không bao giờ có chuyện gì đâu. Chúng ta cứ biết thế đi

Nhi phì cười, nhiều lúc cũng đến đau tim với hai bà chị này, nhưng không phải có họ.... gia đình Thiên sứ mới hạnh phúc sao?

-Urg....- Tử Dương khẽ cử động, nó rên lên 1 tiếng

Ngay lập tức hàng chục cái đầu bầu lại, gào lên:

-AAA!!!! TỬ DƯƠNG!!!!- Đồng thanh

-Ôi~ Cái lỗ tai tôi~~ Đông Hải rên rĩ khi không hện mà hàng chục những giọng ca oanh vàng của gia đình Thiên Sứ cùng hợp xướng

-Ôi Dương nhi~~ Dương nhi của hyung~ Em tỉnh rồi!!!!- Và Ân Hách của anh ngay lập tức xô ngã Đông Hải xuống giường rồi lao đến lắc qua lắc lại bàn tay mồm mím của Tử Dương

-Hách...Hách nhi hyung....- Tử Dương khó nhọc hé đôi mắt 1 mí to tròn của nó nhìn Ân Hách. Có vẻ tác dụng thuốc mê vẫn còn....

-Uhm, hyung đây, mọi người đều ở đây cả này....- Ân Hách quệt vội dòng nước mắt còn vương trên khóe mi. Cậu nhìn Tử Dương mỉm cười

-YA!!!! THẲNG NHÓC KIA!!!!- Thịnh Mẫn từ cửa phòng bệnh lao vào- EM BỊ ĐIÊN HẢ???? SAO DÁM NHẢY RA TRƯỚC ĐẦU MŨI XE Ô TÔ CỜ CHỨ????

-Hạng rộng quá Mẫn nhi ơi~ Khuê Hiền bịt tai giả lả và lập tức im bật khi thấy ánh mắt Thịnh Mẫn lướt qua mình đầy dụ dằng (= '=)

-Hyung...- Tử Dương yếu ớt gọi- Em xin lỗi, tại lúc ấy em không nghĩ được gì.... Cứ lao đại ra thế thôi....

-Thằng nhóc đáng ghét...- Mắt Thịnh Mẫn đã hơi đỏ....Lần sau còn làm vậy hyung nghỉ chơi em..... Làm mọi người lo lắng đến vậy....

-Umma cắt phần bánh bao của con!!! Thật hư quá!!!- Harong nghen ngào, nhìn cậu con trai hiếu động thường ngày giờ xanh xám mặt mày nằm bẹp trên giường bệnh hỏi có bà mẹ nào chịu được?

-Mọi người...Mọi người chơi xấu...- Tử Dương nhăn nhó- Ỗ đông hiếp yếu!! Hiền hyung...Giúp em...

-Hyung xin lỗi....- Khuê Hiền nhún vai, liếc mắt sang Thịnh Mẫn- Nhất vợ, nhì Trời, 1 năm mới đến lượt em....

-HYUNG!!!!- Tử Dương hét lên rồi lập tức thở hồng hộc- Vì thứ nhất của hyung mà em phải nằm bẹp thế này đây hyung còn....

@@#\$\$%^\$&%\$&

Đủ các thể loại tiếng chen vào làm căn phòng trở nên rộn rã, ầm áp.... Và có lẽ...hạnh phúc đơn giản chỉ thế thôi...

~0o0~

Hôm sau, tại phòng bệnh của Tử Dương

Không khí vẫn không thay đổi là mấy, chỉ khác là hôm nay tiếng ồn đã góp thêm giọng của Tử Dương, thằng nhóc đã đỡ hơn hôm qua rất nhiều nên giọng nó hôm nay cũng đã trở lại năng suất bình thường rồi, và hôm nay có 1 số thành viên của gia đình Thiên Sứ không có mặt vì bận vài chuyện.

Thịnh Mẫn mỉm cười nhìn gia đình mình nhí nhố trong phòng bệnh, họ quả thực là những con người tuyệt vời, họ cho cậu 1 gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc. Đừng nói Thịnh Mẫn không yêu quý bố mẹ ruột, chỉ là cậu đang tự hài lòng với hiện tại mà thôi. Thịnh Mẫn đột nhiên cảm nhận được 1 bàn tay ấm áp nắm lấy đôi tay cậu, Khuê Hiền kéo cậu ra ngoài sân của bệnh viện, anh khẽ quay người lại, bao phủ hơi ấm lên người Thịnh Mẫn, anh thì thầm:

-Anh yêu em Mẫn nhi....

-Anh sao thế?- Thịnh Mẫn ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn Khuê Hiền

-Anh đã chờ đợi cho giây phút này lâu rồi Mẫn nhi à....- Khuê Hiền nhìn thẳng vào đôi mắt Thịnh Mẫn

-....- Thịnh Mẫn im lặng, gương đôi mắt khó hiểu lên nhìn Khuê Hiền.

Đột ngột, Khuê Hiền quỳ xuống, rút từ trong túi áo ra chiếc hộp nhung xanh được buộc nơ đẹp đẽ, khẽ đưa bàn tay lên mở nắp hộp, chiếc nhẫn bạc thấp thoáng hiện ra....Thịnh Mẫn ngỡ ngàng, lắp bắp:

-Khuê....Khuê Hiền à....

-Mẫn nhi....- Anh đưa mắt nhìn cậu- Anh biết anh còn nhiều thiếu sót, anh chưa hoàn hảo nhưng anh yêu em.... Vì vậy nên Mẫn nhi à....Em đồng ý lấy anh chứ?

Thịnh Mẫn nhìn anh, đôi mắt thấp thoáng những dòng lệ trong veo.... Cậu gật nhẹ:

-Em....đồng ý....

Khuê Hiền bật dậy ôm chầm lấy Thịnh Mẫn:

-CẢM ƠN EM Mẫn NHI À!!!!

Thịnh Mẫn bật cười. Khuê Hiền vừa buông Thịnh Mẫn ra đang định đeo vào tay cậu chiếc nhẫn bạc thì đột nhiên:

-KHOAN ĐÃ!!!

Cổ appa từ đâu hùng hổ đi ra, giật phắt lấy chiếc hộp nhẫn trên tay Khuê Hiền, gằn giọng:

-Vớ vẩn! Muốn mang Mẫn nhi đi chỉ cần quỳ xuống phun mấy lời sến súa đó mà được sao??? QUÊN NGAY! Ta và umma con nuôi dạy Mẫn nhi lớn thế này không thể nói lấy là lấy được....

-Appa...- Khuê Hiền méo mặt

-Nghe đây.... Nếu như muốn lấy Thịnh Mẫn, con phải trả giá việc con làm 10 năm trước- Cổ appa nhếch môi-....Bỏ rơi Mẫn nhi....

~0o0~

Khuê Hiền khổ sở lăn lộn trên giường.... Anh đập mặt vào gối gào lên:

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.

Anh chán nản nghĩ tới 16 ngày không Mẫn nhi bên cạnh....

— Flash Back —

-Dạ?- Khuê Hiền trở mắt nhìn Cổ appa

-Con sẽ không gặp Thịnh Mẫn trong 16 ngày.... Ta sẽ tịch thu điện thoại của Thịnh Mẫn. Chỉ cần qua hạn đó, ngay ngày hôm sau hai đứa cưới luôn.- Cổ appa tỉnh bơ- Con đã đợi 10 năm thì lẽ thêm 16 ngày chắc cũng chả chết ai nhỉ?

-Appa...- Khuê Hiền đỏ khóc đỏ cười

-Vợ à~~~ Cỗ appa ngay lập tức đổi giọng khi nhắc thấy bóng Harong đi từ bệnh viện ra- Chúng ta đưa Mẫn nhi về nào~~ Và cầm tay Thịnh Mẫn đi mất

-Umma!!!- Khuê Hiền gào lên- Đến umma cũng muốn hại con sao????

-Xin lỗi con Tiểu Hiền...- Harong cười ái ngại- Appa mấy đứa đã quyết định sao umma cản được... Mà cũng tại con, ai bảo năm đấy thấy Mẫn nhi đuổi theo mà không quay lại chào nó lần cuối cơ chứ?

-Con sợ quay lại con sẽ không kiềm chế được mắt...- Khuê Hiền thở mạnh.- Chết con mắt....

-Thôi con.... Qua cửa ải appa con nữa thôi...- Harong vỗ vai Khuê Hiền an ủi- 16 ngày, nửa tháng, cố lên con yêu~

—————- End Flash Back —————

13. Chương 13 End

Ừ thì có thể là anh đã xa Thịnh Mẫn 10 năm bây giờ bảo không chịu được 16 ngày thì có hơi vô lý, nhưng cứ thử đứng vào hoàn cảnh của anh thì biết ngay mà!! Thời gian trước khi cả hai còn chỉ là đứa trẻ nên thật sự xa nhau 10 năm anh cũng có thể chịu được, bây giờ cả hai đã là thanh niên, Mẫn nhi lại vừa chính thức đồng ý lấy anh, niềm vui còn đang dâng đầy thì tự nhiên bị chính-appa vùi dập thế này hỏi còn nỗi khổ nào bằng??????

Khuê Hiền liếc mắt nhìn tấm ảnh trên đầu giường, ảnh Thịnh Mẫn đang ngủ được anh mua chuộc thằng quỷ Tử Dương chụp hộ. Nói đến thằng nhóc ấy mới nhớ, nó giúp anh thì có giúp thật, nhưng thằng quỷ lắm mưu nhiều kế ấy thì không lường trước được cái đầu lươn lẹo của nó nghĩ được những cái gì. Không biết chừng vụ này do nó mách nước appa để trả thù anh vụ bơ nó trong bệnh viện ấy chứ. Thằng này xét đầu óc thì anh cũng phải cẩn rằng thừa nhận nó trên cơ anh chứ đừng đùa....

Và không phải tự nhiên mà người ta nói Khuê Hiền thông minh..... Lần này anh chính xác 100%....

Tại cô nhi viện Angel:

Tử Dương phá ra cười sằng sặc khi nghe Cỗ appa kể lại việc của Khuê Hiền, nó quẹt nước mắt:

-Con đã bảo appa rồi, quyết liệt vào. Phải thế sau này Mẫn nhi hyung mới không bị thất thế....

-Thằng nhóc khôn lỏi...- Đông Hải xoa đầu thằng nhóc

-Khôn 1 cách được việc...- Nó nháy mắt

-Mọi người ác quá.... Nhỡ đâu Hiền nhi không chịu được thì sao? Mất bao công sức Mẫn nhi mới nhớ ra, lại còn vừa đồng ý lấy Khuê Hiền nữa, thật là....- Ân Hách ngồi cạnh gọt táo, lắc đầu

-Em đừng lo...- Đông Hải vòng tay ôm lấy eo Ân Hách, dựa cằm vào vai cậu- Phải thử sức chàng rể của chúng ta chứ? Phải đảm bảo nó đủ vững chãi để Mẫn nhi nương tựa....

-Phải đấy hyung...- Tử Dương cũng tôn tốt ngời vào lòng Ân Hách- Đâu thể để công sức chúng ta bỏ ra hoài phí ình Hiền hyung hưởng được,phải bày trò cho nó có không khí chứ...

-Quá chuẩn!- Đông Hải đắc thắng đập tay với Tử Dương rồi cùng phá ra cười làm Ân Hách chỉ biết phì cười:

“Hyung xin lỗi nhưng không thể giúp em rồi Hiền nhi à....”

-Tụi bây cũng lo làm 1 đám rồi nhận Tử Dương làm con nuôi đi....- Hy Triệt từ đâu đi vào tặc lưỡi khi thấy cảnh “gia đình hạnh phúc con cái sum vầy” của Hải-Hách

-Umma~~ Ân Hách bĩu môi đỏ mặt

-Ý kiến hay à umma....- Đông Hải búng tay- Ý nhóc thế nào?

-No no!- Tử Dương lắc đầu- Hàng ngày nhìn 2 hyung tình cảm em không chết vì ghen cũng chết vì mất máu...

-CHU TỬ DƯƠNG!!!!- Ân Hách đỏ mặt

Và căn phòng lại tràn ngập tiếng cười.....

~~~~~0o0~~~~~

Sau hơn nửa tháng trời rỗng rã, cái hạn cuối 16 ngày cuối cùng cũng đến, vừa mới sáng sớm, chiếc cửa gỗ của cô nhi viện Angel đã bật tung khỏi bản lề và kèm theo tiếng hét:

-MẶN NHI!!!!

-Cái quái gì....- Hika khó chịu đẩy cửa thò đầu ra nhưng cô chưa kịp kết thúc câu nói thì 1 bóng đen đã vụt qua bay thẳng vào phòng Thịnh Mẫn với tốc độ ánh sáng

-Khỉ gió thật!- Tử Dương lườm bầu- Đáng nhẽ phải thêm điều kiện là không được đến trước 8h sáng....

Khuê Hiền đá tung cánh cửa phòng Thịnh Mẫn, bay vào dựng con người đang ngái ngủ trên giường dậy và bế thốc cậu lên bay vòng vòng....

-Á! HIỀN CA! BỎ...BỎ EM XUỐNG.....

-Mẫn nhi à!!! Anh nhớ em!!!!!!!!!!

-Á!!! BỎ EM XUỐNG ĐÃ!!!

Khuê Hiền từ từ hạ Thịnh Mẫn xuống rồi hôn lên đôi má phụng phịu của cậu:

-Anh nhớ em lắm Mẫn nhi....

Thịnh Mẫn xót xa đưa tay chạm vào khuôn mặt hốc hác xanh xao của anh, đôi mắt gian xảo hàng ngày giờ thâm quầng vì mất ngủ, cậu hờn dỗi:

-Anh làm gì mà như xác chết mới đội mồ sống dậy thế này?

-Anh nhớ em quá, không ăn ngon ngủ yên được.- Khuê Hiền thì thầm đầu vấn dụi vào cổ cậu, tận hưởng hương thơm từ cậu

-Được rồi, chấm dứt màn rồ-mán-tật sáng sớm đi cho thiên hạ xin 2 chữ thái bình...- Thăng tiểu quỷ thò đầu vào- Ra ăn sáng đi, vì 2 hyung mà em mất ngủ đấy....- Nó gấp dài

.....

Hôm sau:

Khuê Hiền hồi hộp nhìn về căn phòng được giăng hoa đỏ sắc sỡ. Cuối cùng anh cũng đợi đến được ngày hôm nay- ngày anh và cậu chính thức thành vợ chồng..... Khuê Hiền đành định mở cửa thì 1 bàn tay chặn ngang-là Đông Hải:

-Tân Lang không được gặp Tân nương trước khi cử hành hôn lễ....

-Hyung...- Méo mặt

-Ra chuẩn bị đón Tân Nương đi...- Đông Hải mỉm cười, đẩy Khuê Hiền về phía phòng khách

Ngoài phòng khách:

Cổ appa, Harong umma và bố mẹ nuôi của Khuê Hiền ngồi ở 4 chiếc ghế chính giữa căn phòng, hai bên là người nhà của cả hai, căn phòng rực rỡ nhuộm sắc đỏ hạnh phúc chào đón đôi trẻ cũng trao nhau lời thề nguyện....

-Tân Lang tới!!!

Khuê Hiền trong bộ áo đỏ truyền thống của Trung Quốc tiến vào mỉm cười với bố mẹ 2 bên.

-Tân Nương tới!!!!

Khuê Hiền hồi hộp nhìn ra phía cửa, Mẫn nhi của anh đang tiến vào với bộ sườn xám đỏ chót đứng chất Kim Hy Triệt. Anh cười tươi, đưa tay đón lấy bàn tay mềm mịn của cậu, cùng tiến vào trước mặt tứ vị phụ huynh.

-Nhất bái thiên địa!!!

-.....

-Nhị bái cao đường!!!!!!

-.....

-Phu thê giao bái!!!!!!

-.....

Những nghi thức và thủ tục chính đã xong, bây giờ cả cái cô nhi đang thiếu điều muốn sập vì đủ thể loại tiếng hét tiếng gào, tiếng gầm (!) tiếng rú (?.?) của mọi người. Cả gia đình cùng tụ họp nô đùa nhau trong cái cô nhi viện bé nhỏ....

Hạnh phúc đôi khi chỉ là 1....

Nhưng ý nghĩa của nó là 10.....

Cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn khi những người bạn yêu quý ở bên cạnh.....

Và vô tình.....

Họ tiếp thêm sức mạnh cho bạn.....

Hạnh phúc mãi nhé~ Gia đình Thiên Sứ của con~

Con yêu mọi người~

Khuê-Mẫn..... Hạnh phúc mãi mãi nhé!

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nhi-vien-angle>